Publicaţie a judeţului HUNEDOARA

Lumea de azi

PUBLICAŢIE DE ANALIZĂ ŞI INFORMARE
ANUL IV, NR.29, 2006 PREŢ 50 BANI (5000 LEI VECHI)

Fie ca această primăvară să aducă doamnelor şi domnişoarelor un gingaş buchet de ghiocei, speranţă, încredere şi iubire în zilele care vor veni

Nicolae Schiau,
Primarul Municipiului Hunedoara

La Spitalul C.F.R. din Simeria, rămâne ca-n tren!

Pag. 3

Legea şi fărădelegea au ajuns a se ciocni frecvent, în ultima vreme, chiar şi atunci când Justiţia încearcă să facă dreptate. Pe lângă cazul ajuns de notorietate, al demiterii conducerii Spitalului "Elias" din Bucureşti, astfel de ciocniri se petrec mai nou şi într-un nod de cale ferată, la Simeria.

Femeia este cea căreia îi datorăm viaţa, fericirea, tristeţea sau bucuriile.
Stimate doamne şi domnişoare vă doresc să aveţi mereu primăvara în suflet.

Preşedintele Consiliului Judeţean Hunedoara,
MIRCEA IOAN MOLOŢ

Medicii hunedoreni fug din oraşele sărăcite

Migraţia medicilor hunedoreni nu este un fenomen nou. A existat întotdeauna o motivaţie pentru ca aceştia să plece de la sat la oraş, de la spitalele mici la spitalele de municipiu şi de la acestea la clinicile universitare. Nu veţi găsi nici o statistică de acest fel, nici la nivelul Direcţiei de Sănătate Publică (DSP), nici la nivelul Casei Judeţene de Asigurări de Sănătate, nici chiar la nivel de minister. În perioada comunistă, motivaţia pecuniară a fost trecută sub tăcere, iar acum migraţia medicilor este privită ca un fenomen normal.

Pag. 5

Miniştrii Pogea şi Barbu trimit hunedorenii la muncă în Spania şi Germania

Pag. 6

Fuziunea liberală, la marginea prăpastiei

Pag. 4

Un gingaş buchet de ghiocei adresat tuturor femeilor din judeţul Hunedoara cu ocazia zilei de 8 martie şi o primăvară plină de împliniri transmite Filiala Judeţeană a Partidului Democrat.
Preşedinte executiv
IOSIF VENIAMIN BLAGA

Ziua de astăzi este o zi unică a anului, pentru că în centrul atenţiei se află Femeia. Astăzi, cele mai gingaşe flori înfloresc pentru ea şi cele mai frumoase cuvinte îi sunt adresate ei.
Doresc tuturor doamnelor şi domnişoarelor din comuna [illegible] ca Ziua de 8 Martie să vă umple sufletele de căldură şi bucurie şi să aveţi parte de multă sănătate şi [illegible].
LA MULŢI ANI!
Primar, [illegible]

Premiile "Gheorghe Lazăr" acordate "după ureche"

Pag. 9

Egalitatea pentru dulăi...

În momentul de față, în România, există o serie de acte normative care avantajează anumite categorii sociale, anumite profesii. Această discriminare, deși contravine principiului egalității de tratament și principiului nediscriminării, este legiferată și aplicată de câțiva ani, întrucât respectivele grupuri sociale au avut posibilitatea și influența de a trece prin Parlament acte normative special făcute pentru susținerea intereselor lor. Deși teoretic, ca și prin Constituție, toți suntem egali în fața legii, se pare că unii sunt, după principiul Orwellian, *„mai egali decât alții"*, astfel încât după o perioadă activă se pot retrage având o pensie incomparabil mai mare decât muritorii de rând.

Există o serie de legi și de sisteme paralele de calcul al pensiei care oferă posibilitatea unor diferențe extrem de mari între nivelele de pensie, în funcție de instituția de la care provin pensionarii respectivi. Astfel, pe lângă pensia „comună", există o pensie specială pentru magistrați, o pensie pentru cadrele militare și pentru polițiști, o pensie pentru personalul diplomatic și consular, o altă pensie specială pentru funcționarii parlamentari și alta pentru parlamentari.

Constituția României stipulează la art.4, intitulat frumos: *„Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni"*, că „statul român are ca fundament, unitatea poporului său și solidaritatea cetățenilor săi", fiind „patria comună a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de avere... sau de origine socială". Iar la art.16 se prevede că „toți cetățenii sunt egali în fața legii, *fără privilegii și fără discriminări*".

In „Legea privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale", nr. 19/2000, la art.2 se stipulează că: „Sistemul public se organizează și funcționează având ca principii de bază:

a) *principiul unicității*, potrivit căruia statul organizează și garantează *sistemul public bazat pe aceleași norme de drept*;

b) *principiul egalității*, care *asigură tuturor participanților* la sistemul public, contribuabili și beneficiari, *un tratament nediscriminatoriu* în ceea ce privește drepturile și obligațiile prevăzute de lege;" ceea ce înseamnă că toți cetățenii României care plătesc contribuții la fondul de pensii, *ar trebui* să fie tratați egal, după aceleași norme de drept și *ar trebui* să beneficieze de un tratament nediscriminatoriu în ceea ce privește drepturile și obligațiile lor...

Și totuși, în prezent există o serie de reglementări, pe care le credem nelegale și neconstituționale, care prevăd diferențe foarte mari între diferitele moduri de calcul al cuantumului pensiei. Astfel categoriile mai sus amintite, pot beneficia de o pensie chiar mai mare decât ultimul lor salar, întrucât în textele de lege cu pricina se prevede că pensia „nu va putea fi mai mare decât ultimul venit brut", adică venitul fără impozite și fără taxe. Pe de altă parte, indiferent de resurse, de inflație, sau de orice altceva, pensia acestora va fi indexată întotdeauna la nivelul majorat al salariului pe acele funcții. Adică, respectivii cetățeni ai *„României Bogate"* vor avea pensiile mai mari chiar decât cei aflați în activitate pe funcții similare. Spre deosebire de cetățenii *„României Sărace"*, care vor avea pensiile limitate la 3 puncte de pensie, iar indexarea pensiilor va fi făcută doar dacă vor fi fonduri și inflația se va acoperi doar parțial.

Dacă se stabilesc pentru anumite categorii sociale (magistrați, diplomați, polițiști, militari, parlamentari sau funcționari parlamentari) niveluri de pensie mai mare decât nivelurile din legea pensiilor de stat, plătite din bugetul de stat, se încalcă prevederile art.4 din Constituție („Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni"), se face discriminare între cetățeni în funcție „de originea socială" a acestora și se încalcă prevederile art.16 după care „toți cetățenii sunt egali în fața legii, fără privilegii și fără discriminări". Dar să ne aducem aminte că deja, cu mai mult de un secol în urmă, Grigore Alexandrescu vorbea despre cei ce „vor egalitate, dar nu pentru cățel".

Dacă totuși se dorește ca unele categorii de funcționari, supuși unui stres mai mare, care prestează o muncă periculoasă, sau au o responsabilitate copleșitoare în activitatea cotidiană, atunci aceste persoane pot fi pensionate mai devreme prin scurtarea perioadei de plată a asigurărilor sociale și mărirea proporțională a contribuției, se poate stabili depășirea celor trei puncte limita (pentru toți pensionarii) sau, și mai bine, se pot înscrie la un fond privat de pensii unde pot cotiza cât doresc din salariul mai mare pe care îl primesc pentru munca deosebită pe care o prestează. Dar în nici un caz nu este admisibil să se facă, prin lege, o discriminare între categoriile de pensionari, în funcție de clasa socială din care fac parte, sau de meseria pe care au practicat-o. Utilizarea sintagmei *„pensie de serviciu"* nu este decât o ipocrizie, menită să mascheze realitatea, întrucât toți pensionarii proveniți din sistemul public care beneficiază de pensie, au avut un „serviciu" din care s-au pensionat. Atâta vreme cât „pensia de serviciu" este plătită din bugetul de stat, ea reprezintă o pensie *din sistemul public de pensii*, deoarece din punctul de vedere al originii resurselor nu există decât două tipuri de pensii : pensia din sistemul public și pensia privată !

Sau poate am putea crea pentru absolut fiecare categorie de cetățeni ai țării, câte o lege specială de *„pensie de serviciu"*, astfel încât ne vom regăsi iarăși egali, dar cu pensii mai mari ! De ce nu...?

Dar dacă așa ceva nu este posibil, atunci este urgent și imperios necesară (re)unificarea sistemului de pensii din România, pentru a respecta principiile Constituției precum și cele mai importante principii morale care trebuie să guverneze sistemul legislativ al unei țări democratice.

Sper din tot sufletul ca Romania să nu se transforme într-o lume absurdă, ca în „Ferma animalelor" de George Orwell. Pentru aceasta este necesar să se corecteze de urgență această aberație imorală, nedemocratică și neconstituțională.

Iar dacă cineva tot nu înțelege de ce, atunci recomand cu căldură citirea acelei cărți !

Grun Gheorghe

Niște liberali nu tineri, dar teribil de neliniștiți

Ca veritabil și pasionat, împătimit, ăsta-i termenul, telespectator al serialului de cursă lungă, „Tânăr și neliniștit", un fel de telenovelă, dar, fiind sută la sută american, este mai exact o „saga" de familie și o filozofie a traiului în lumea bună americănească, ca fan și, deci, avizat cunoscător al ițelor mereu încurcate, din care interpreții au ieșit și ies direct la pensie, dacă nu mor, mi-am conturat unele definiri ale personajelor acestui film-poveste.

Așa, de-o pildă, Nick Newman, fiul lui Victor Newman, în jurul căruia se învârte tot filmul, toate femeile și toate intrigile aferente, eroul, masculul dominant, fiul său Nick, permanent pe lângă ceea ce se întâmplă în jurul său, în afara episodului, secvenței, temei, dar încrezut, arțăgos când trebuie să tacă, chiar isteric și cu mușchii feței încordați și vâna gâtului inflamată, se dă mare continuu, dar mai mult încurcă lucrurile și strică aranjamentele celorlalți, punându-i mereu în pericol, inclusiv pe Sharon, nevastă-sa, Nick Newman ar putea fi chiar simpatic și drăgălaș dacă n-ar fi ... bou.

Apoi, Jack Abot, frustatul fiu al bonomului John, un cap de familie iubit și respectat, un om de afaceri valoros dacă n-ar fi tatăl lui Jack. Acest plin de el, convins că-i visul femeilor, și chiar având succes la femei, pe termen scurt, dar toate îl părăsesc după ce se conving că-n afara armăsarului, Jack este doar prostul filmului. Deși toți din jur, inclusiv marele Victor, chiar și Brad Carlton îi apreciază calitățile de om de afaceri, Jack este mereu „aut" față de ceilalți...

... Nu-mi pot explica de ce, de câte ori îl văd pe micile ecrane pe Eugen Nicolăescu, parcă-l văd pe Nick și Jack din „Tânăr și neliniștit" ...

Nicolae Stanciu

P.S.: *Textul a fost scris înainte ca Eugen Nicolăescu să fi ajuns ministru al Sănătății. Adică, pe timpul când era doar... vorbele în numele Alianței D.A. Între timp, vâna gâtului și un mușchi facial i s-au inflamat mai grav. Iar în plus i-au apărut în ochi niște sclipiri ca de om nebun. Ceea ce îl face și mai ... neliniștit decât este boul filmului. Ludovic Orban le are dintotdeauna. Ca și Jack Abot. Dar Jack este doar prostul filmului...*

Mă revolt, deci exist...

Într-adevăr, întâmplarea recentă, când un cetățean japonez a fost mușcat fatal de un câine vagabond este o tragedie. Senzația, atunci când asculți cele întâmplate, te duce cu gândul la o lume în care nimic nu mai poate fi controlat, dacă un om poate fi sfârtecat în plină oraș de un animal, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul sălbăticiei.

Totuși...se poate muri la fel de stupid și îngrijorător într-o bancă, în același oraș. Decapitat de un geam, ca acel biet funționar de bancă, nu demult. Te duci la serviciu dimineața, proaspăt ras, mergi pe străzi asfaltate, în mașină euro 3, intri într-un sediu securizat cu camere de luat vederi și gardieni, și mori decapitat ca Ludovic al XV -lea, acum trei secole.

Sau... pericolul poate veni din partea concitadinior, așa numiții băieți de cartier, cărora le datorezi "respect, frate...". Asta pe lângă banii din buzunar, telefonul mobil, geaca de piele, și în cazuri mai tragice, virginitatea.

Sau, am putea numi masacru ceea ce s-a petrecut nu demult în Polonia, când peste 60 de oameni au fost striviți de un acoperiș plin de zăpadă?

S-ar putea stârni o întreagă polemică despre cum este mai tragic, mai înspăimântător, sau mai dureros să mori. Ne-am putea împărți în tabere, unde unii ar striga că ar prefera să moară decapitați decât sfârtecați, iar alții că preferă să fie striviți de un acoperiș decât să-și dea obștescul sfârșit cu jugulara secționată de un cocitadin.

Aici nu este vorba de gusturi morbide sau fobii. Problema se pune altfel. În ce măsură este atacabil atacatorul? Sunt încurcate căile, și cere multă stăpânire de sine ca să denunți un constructor care a face acoperișuri cu economie de material, sub oblăduirea autorităților locale. Sau să te ridici împotriva găștilor organizate în stil mafiot ai cărei membrii, oficial, sunt victimele societății, care trebuie ajutați și reintegrați.

Câinii în schimb sunt sub acoperișul nevolnicelor organizații de protecție a animalelor, care, urmând exemplul protejaților lor, mai mult latră decât mușcă. Iar plebea îi asociază pe acești iubitori de animale cu tiparul domnișoarei bătrâne, isterice, care în clipele de singurătate vorbește cu zecile de câini și pisici strânși în apartamentul cu două camere.

Aici ce ar fi de dovedit? Mult mai puțin decât frauda unui constructor și corupția din administrația publică. Nici nu este nevoie să combați teze sociologice care demonstrează nocivitatea climatului social nefavorabil în care se nasc bieții băieți de cartier, nu ai fi nevoit să înțelegi termeni complicați ca discriminare, intoleranță, societate, subcultura, alienare.

Aici constați ceea ce poate constata orice individ cu simțurile întregi: un om a fost mușcat de un câine și a sângerat până a murit.

Mă revolt, deci exist, și-au zis mii de oameni. Acum e momentul meu, trebuie să ridic piatra și să lovesc, nu mi se poate întâmpla nimic rău, nu există dubii: câinele acela a ucis, toți câinii vagabonzi trebuie să moară.

Da, este rău. Trebuie făcut ceva. Dar nu este nevoie de o întreagă isterie alimentată de lideri de opinie, care, scuzați-mă, oferă opinii gata ambalate pentru cei care nu sunt în stare să aibă una.

Andrada Dumitrescu,

„În mod Băsescu"

Justiţia, din nou, pusă-n pod

Ciocniri între lege şi fărădelege, într-un nod de cale ferată!

Într-o (dealtfel banală) gară s-au schimbat macazurile, când a fost cazul de alegeri ori de sindrofii în onoarea preşedinţilor, prim-miniştrilor şi miniştrilor explicit: al Transporturilor, al Muncii şi, nicidecum în ultimul rând, al Justiţiei - în drumurile acestora spre Putere, o dată la an sau spre Alba Iulia... S-au întâmplat fapte, de altfel şi ele banale dar ajunse între timp să facă de râsul aviar (al curcilor, adică !), dreptatea din ţara asta, pe care cu mândria în suflet a Marii Uniri, o numim România...

În fapt, ***şi de nedrept***, la data de 30 octombrie 2003, încă pe atunci directorul general al Spitalului C.F.R. Simeria, **Lădariu Petru**, în speţă, şi în solidar directorul economic **Paşcău Alexandru**, *au solicitat anularea Ordinului nr. 442, din data de 2 octombrie 2003, emis de către dumnealui dl. ministru al Transporturilor, Construcţiilor şi Turismului (MTCT), Miron Mitrea.* Ordinul respectiv, "stufos", întrucât nu vedem rostul de a-l reproduce în întregime, era ceva de genul : ***"Îi dăm pe cei doi afară..."***

Printre altele, cei doi au cerut, pe lângă reintegrarea în funcţii, *"obligarea pârâtului M.T.C.T."* la plata diferenţei de salariu, precum şi plata unor daune morale de 300.000.000 lei vechi, pentru fiecare. În motivarea acţiunii în Justiţie, cei doi au arătat că, prin Ordinul atacat, au fost eliberaţi din funcţie ***"pentru nerespectarea dispoziţiilor privind achiziţiile publice, reglementate de O.U.G. nr. 60/2001 şi Ordinul M.T.C.T. nr.2006/2002, fără a se indica, concret, care dispoziţii anume au fost încălcate"***. De ce nu?! ne propunem să cităm din Deciziile (consecutive) nr. 3445 şi 3446, din Dosarele nr. 308 şi 309 din anul 2005, ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (Î.C.C.J.) a României: ***"Mai susţin reclamanţii că, măsura este abuzivă, întrucât s-au invocat prevederile Codului Muncii, referitoare la concedierea salariaţilor, sancţiunile aplicate fiind disproporţionate în raport cu faptele, pentru că, la data emiterii Ordinului, respectivii se aflau în concediu medical, iar Ordinul nu este semnat de către ministru(...), doar de către secretarul de stat din cadrul ministerului, care avea delegaţie de la ministru"***.

Pentru a lăsa la o parte (mai multele) detalii de ordin "tehnic", precizăm doar că ***"Ordinul atacat este nelegal"*** (după cum s-a pronunţat Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a României n.r.), iar ***"Raporturile de serviciu ale reclamanţilor nu erau reglementate de Codul Muncii, ci de dispoziţiile Legii nr. 188/1999, privind Statutul funcţionarilor publici***. Concret, fiind vorba despre: art. 84, alin. 1, lit. c). şi d)., cu referire la art. 84, alin. 5, respectiv aliniatul 2, lit. j), art. 65, alin. 3, lit. e)., din Legea menţionată. Iar, potrivit art. 93, din aceeaşi Lege, dispoziţiile enumerate **se completează cu prevederile legislaţiei muncii (!!!)**. În concluzie, trebuiesc aplicate cele arătate la art. 268, alin. 2, lit. a).- f)., din Codul Muncii, care ***"sancţionează cu nulitatea absolută necuprinderea în actul de înlăturare din muncă a următoarelor menţiuni: descrierea faptei; motivele pentru care au fost înlăturate apărările celui în cauză; temeiul de drept în baza căruia se aplică sancţiunea disciplinară; termenul în care sancţiunea poate fi contestată; instanţa competentă la care sancţiunea poate fi contestată"***.

Potrivit legislaţiei în vigoare, cât şi sentinţei date de către instanţa supremă, ***pârâtul Ministerul Transporturilor*** a fost obligat să le plătească reclamanţilor despăgubiri egale cu diferenţa dintre salariile indexate, majorate şi recalculate ce li se cuveneau respectivilor, pentru funcţiile de director general şi director economic, precum şi salariile pe care aceştia le-ar fi încasat, plus celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în funcţiile respective şi reintegrarea în funcţiile ocupate anterior.

Cei doi foşti directori au încercat, într-o primă fază, la data de 19.07.2005, prin adrese conciliante către M.T.C.T.(înregistrate sub nr. 028796 şi consecutiva 028797/01.08.2005) să rezolve conflictul de muncă. În plus, chiar a doua zi, din partea Direcţiei Generale Juridice din cadrul M.T.C.T., ***a venit dispoziţia de repunere în drepturile de conducere, cât şi restituirea obligaţiilor salariale restante***. Lucru care nu s-a întâmplat, drept pentru care la data de 09.08.2005, Lădariu Petru şi Paşcău Alexandru, prin avocat Josan Adrian, au înaintat Parchetului General al României, ***o plângere penală îndreptată împotriva actualului ministru al M.T.C.T., Gheorghe Dobre***, în baza art. 278-279 din Codul Muncii, care prevede că nerespectarea unei hotărâri judecătoreşti referitoare la reintegrarea în funcţii şi plata drepturilor salariale, ***constituie infracţiune***.

Ministerul Justiţiei, prin Direcţia pentru Relaţii cu Publicul şi Evidenţa O.N.G.-urilor, sesizat fiind ulterior, în luna octombrie 2005, de nepunerea în aplicare a Hotărârilor ***definitive şi irevocabile***, ale Î. C. C. J. a României, s-a limitat la a-i prezenta avocatului reclamanţilor, programul de audienţe (!!!).

Celei din urmă încercări de comunicare cu sistemul instituţional românesc, i s-a dat răspuns în data de 30.11.2005, de către ***Guvernul României***, printr-o adresă cu nr. 3490/Gh. P., în care se arată că a fost sesizată inclusiv ***Administraţia Prezidenţială*** (cu nr. de înregistrare DP02/37769/27.10.2005), iar sesizarea cu pricina a fost retrimisă "spre analiză", aceluiaşi ministru al M.T.C.T., Gheorghe Dobre.

Notă: Preşedintele României, Traian Băsescu, a recunoscut recent, în timpul vizitei în capitala Ucrainei, faptul că pe vremea când ocupa funcţia de ministrul al M.T.C.T., el precedându-i pe Miron Mitrea şi Gheorghe Dobre, la rândul său nu a pus în aplicare întocmai o hotărâre judecătorească definitivă şi executorie.

Daniel Marian

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE
SECŢIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

DECIZIA nr.3446 Dosar nr.309/2005

Şedinţa publică de la 31 mai 2005

Preşedinte:	Liviu Giurgiu	- judecător
	Maria Anghelescu	- judecător
	Voica Bărbulescu	- judecător
	Magistrat asistent	- Aurel Segărceanu

La 24 mai 2005 s-a luat în examinare recursul declarat de reclamantul Paşcău Alexandru împotriva sentinţei civile nr.220 din 19 noiembrie 2004 a Curţii de Apel Alba Iulia – Secţia comercială şi de contencios administrativ.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din data de 24 mai 2005, iar pronunţarea deciziei s-a amânat la 31 mai 2005.

. . . .

MAGISTRAT ASISTENT,
A.Segărceanu

CURTEA DE APEL ALBA IULIA

GREFIER.

CURTEA DE APEL ALBA IULIA

PREŞEDINTE, GREFIER.

GUVERNUL ROMANIEI
Ministru de Stat pentru coordonarea activităţilor din domeniul economic

nr. 3490 Gh.P.
Data 30.11.2005

Catre

Cabinet Avocatura,

JOSAN ADRIAN

Str. Calugareni, nr. 5
DEVA, Judetul Hunedoara

Stimate Domnule avocat Josan Adrian ,

Prin prezenta va informam ca Petitia Dumneavoastra depusa la Administratia Prezidentiala, cu numar de inregistrare DPO2 / 37769 / 27.10 2005, a fost transmisa catre Ministerul Transporturilor, Constructiilor si Turismului, Domnului Ministru Gheorghe Dobre pentru analiza.

Cu stima,

Consilier de Stat,
Adrian Rădu

Intocmit
Corneliu Dinu,
consilier personal

28. 11. 2005

Piata Victoriei nr.1,telefon 021-3143400 fax 021-2128385

"În spatele demiterii conducerii, se află corupţia din Ministerul Transporturilor"

D.M.: *Domnule doctor, adesea se spune că Legea e strâmbă,, ori că Justiţia nu îşi face datoria. În acest caz, atât Legea cât şi Justiţia şi-au spus cuvântul aşa cum trebuie, dar nu se doreşte respectarea acestuia. De ce credeţi că se întâmplă acest lucru ?*

Dr. Petru Lădariu: Nu pot să-mi dau, de-adevăratelea, seama...Justiţia nu mai are în acest moment ce face, pentru că a făcut tot ce trebuia, însă nu are suficientă "forţă" în angrenajul guvernării; problema se pasează dintr-o parte în alta, Direcţia Juridică din Ministerul Transporturilor fiind de părere că trebuie să se descurce Simeria cu treaba asta (!?).

Vreau să precizez faptul că, atât eu cât şi directorul economic Alexandru Paşcău, am fost demişi în baza Legii Spitalelor, nr. 270/18 iunie 2003, care era proaspăt în vigoare, dar care încă mai acţionează şi astăzi, şi în baza căreia ar trebui să fim repuşi de îndată în funcţie!...Şi încă un aspect: în cazul nostru, posturile au fost ocupate prin concurs, iar doamna Violeta Dobrei a fost numită în funcţia de director general pe un post aflat în litigiu, în mod abuziv, şi nu ca delegat, aşa cum era normal în mod evident, şi cum până şi ministrul Sănătăţii, Eugen Nicolăescu, a procedat recent în cazul Spitalului "Elias", după demiterea doctorului Sorin Oprescu.

În ce priveşte sentinţa dată de către Justiţie, ciudat este faptul că o parte a acesteia a fost aplicată, plătindu-ni-se retroactiv salariile, însă doar până în luna mai 2005 (!), aşa că e un fel de "alba-neagra", adică nici una nici alta...

Revenind, în fine, la întrebarea dumneavoastră, vreau să vă spun faptul că, înaintea schimbării conducerii, cu circa două săptămâni, a venit un simulacru de control, care a dat girul la ceea ce s-a întâmplat mai departe, reproşându-ni-se cu acest prilej încălcări ale normelor privind achiziţiile publice. În fapt, Spitalul CFR Simeria a fost primul spital din reţeaua transporturilor din ţară (!), care a realizat achiziţii prin internet, aceasta deoarece Bursa Română de mărfuri ne-a certificat, la cererea noastră, faptul că nu organizează licitaţii pentru valori mai mici de 40.000 de euro... Iar, după ce am plecat noi, brusc, au venit sume foarte mari de bani, şi noua conducere a început să lucreze doar cu firme din Bucureşti, deşi chiar în Simeria există suficiente firme capabile să execute, mai ieftin, lucrările de reparaţii la nivelul infrastructurii Spitalului. Ori, aici e clar vorba, zic eu, despre interese obscure, şi din câte ştim, pentru aşa ceva există o noţiune, aceea de corupţie, undeva în Ministerul Transporturilor!...

Polemici cordiale

Fuziunea liberală din Țara Hațegului, utopie sau realitate?

- spre știința - dl. ing. M.Muntean - președinte prof. M.Moloț - vicepreședinte

Considerații prealabile:

În 14 martie 2002, la București, Biroul Director al Partidului Liberal Democrat Român (înreg. la poziția nr. 53 din 1999 în baza Deciziei civile nr. 5/1999 a Tribunalului București și a Deciziei Curții de Apel București nr. 1882 din 2000) a emis două decizii și a hotărât formarea unor comisii care să poarte discuții cu toate forțele politice din România, în special de sorginte liberală. În calitate de vicepreședinte al Organizației Hunedoara și a faptului că la alegerile locale din 2000, din cele 1.111 voturi un număr de 864 s-au obținut pe listele depuse sub semnătura noastră (organizația clasându-se pe locul doi național) am fost mandatat să conduc aceste negocieri. Mandatul s-a materializat prin oferta politică în care am propus fuziunea prin absorție pe baza Hotărârii nr. 6 a Organizației județene a PLDR Hunedoara pe care am organizat-o, urmând ca 15 organizații din 19 active, să prezinte consensul nucleului de conducere pentru fuziune, parte din ele fuzionând la Hațeg în 8 august 2002 fiind validată de Biroul județean al PNL, nemaiparticipând în 2004 pe liste proprii, căci:

Aveam interese comune:

- s-a dorit păstrarea credibilității liberale obținute în echipele formate pe structura PNL-CD în campania din 1995/96 când numărul liberalilor în Țara Hațegului aderați (în jur de 320), a adus un număr de mai mulți consilieri printre care doi la nivel județean și ocuparea locului 3 în coaliția CDR. În acest fel, fărâmițarea din 2000 a lipsit organizația PNL de două locuri în Consiliul Județean, voturile fiind repartizate proporțional pe eșichier și în special marelui câștigător - PSD, în fapt principalul adversar al liberalilor.

- am apreciat că actuala conducere PNL Hunedoara (președintele Mircea Muntean) exprimă în principiu un câștig al forței personalităților, capacității de grupare, prin comunicare, a tuturor orgoliilor și dă posibilitatea participării la viața politică a tuturor celor interesați cert doar de doctrină și nu de candidatură cu orice preț (preț cerut și achitat).

În consecință, obligația față de grupul liberal pe care-l reprezint - cu care venim din structura gândită împreună cu primul președinte: ing. Paul Botez, cu a cărui încrâncenare nu am fost niciodată de acord, secondat în zonă de dl. Răceanu, de av. Ghiorgoni, devenit mai apoi reprezentantul aripii Câmpeanu și structurați după Congresul de la Brașov din 1994 în aripa dovedită câștigătoare a PNL-CD, alături de av. C. Mihăescu, ulterior Partidul Liberal iar mai apoi Partidul Liberal Democrat Român - av. Cerveni, de a cărui prețuire m-am bucurat chiar după opozabilitatea manifestată din zilele de 14-15 martie 2002, m-a acceptat chiar și atunci când am refuzat categoric orice apropiere de structura PRM (aici au plecat grupările av. P.Bota - Orăștie și ec. Dijmărescu - Hunedoara) - mă determină să revin pentru a doua oară în cadrul grupărilor liberale față de care mă simt obligat ideologic, crezând că e necesar a stabili:

O strategie pe termen scurt: să constatăm actualizarea nevoii de fuziune cu Partidul Democrat, cu a cărui reprezentanți am colaborat începând cu 1995 (sunt cunoscute reuniunile la care liderii județeni ai acestora au participat la Hațeg, noi devenind factorii de coeziune a diferendelor dintre liderii lor). În continuare ne-am bucurat de aprecierea acestora și cu care ne-am respectat pentru colaborare eficientă.

- să reținem, că începând cu premierul belgian Guy Verhofstad, care a prezentat zilele acestea un manifest de inspirație federalistă, în care pledează pentru crearea Statelor Unite ale Europei și că anul viitor se împlinesc 100 de ani de la apariția, în limba germană, la Leipzig a operei fundamentale Statele Unite ale Austriei Mari a reputatului european Aurel C. Popovici, cărturar politolog de un remarcabil prestigiu și o figură de talie europeană, un punct de referință citat și azi de cercetătorii Europei Centrale (spre care aspirăm) a cărui cultură enciclopedică a fost atestată de Iuliu Maniu, Sextil Pușcariu, Onisifor Ghibu, Lucian Blaga, Simion Mehedinți, Petre Pandrea și, evident printre cei dintâi, de istoricul Gheorghe Brătianu - ne obligă să acționăm în baza continuității și tradițiilor românești.

- că vedem în fiecare zi, cum lideri politici români remarcabili - alții decât cei liberali - cer imperativ fuziunea care, din punctul nostru de vedere este forma necesară de găsire a locului în care reprezentanții noștri în Parlamentul European se vor așeza. Nu e locul vreunei analize asupra nivelului lor de instrucție, al reprezentativității ca personalitate de discurs public și nu-mi asum nici o vină că aceștia s-au dus acolo, pe voturile pentru care ai mei și eu am alergat dar cred că totuși de la nivelul nostru, se cuvine să îmbrățișăm în mod elegant participarea la dialogul politic propus tot zilele acestea de către dl. Gheorghe Barbu - ministrul muncii care susține imediat creșterea puterii mecanismelor de conducere bipartite în Alianța D.A., ori Varujan Vosganian - un liberal de dreapta, ce vede necesarmente fuziunea după 2007. Se pune întrebarea: cum va arăta Europa după 2007? Ce vom reprezenta noi pentru Europa cu sau fără Vosganiani, Vlădești, Antonești ori Stoici ce nu m-au reprezentat niciodată în ideologia pentru care lucrăm de 15 ani? Care va fi partidul care ne va duce în Europa?

În ce mă privește eu voi fi liberal, cu sau fără carnet, cotizație la zi, delegat sau nu, niciodată candidat și doresc să precizez că nu voi pune la vânzare cele 1000 de voturi ce le-aș aduna în zona de referință fără a calcula implicațiile față de cei care mă cunosc, suficient pentru a ține cont de părerea-mi, și anume, că:

- actualul președinte al PNL Hațeg a format o grupă din cei care au venit dar nu a chemat pe nimeni din cei care aveau vocația de electori și care doreau să fie chemați. În prezent îl ignoră total pe consilierul Demian iar pe viceprimarul Dabelea l-a atacat în plan personal (între cei doi se duce la nivel local un război devastator).

- primarul de azi, poate și de mâine este cel care în campania pentru 1996 a optat pentru liberalism, fiind obstrucționat de propriu-i frate (am format echipa CDR cu care a dialogat). Din spusele prof. Badiu el venise și în 1991 la gruparea de atunci. A optat și în 2000 pentru liberalism. Nu a avut loc, cum nu au avut nici unul dintre cei câțiva reputați manageri care erau luați în calcul la Deva, pentru a candida la postul de Primar al Hațegului pe listele liberale. Cu toate acestea PNL în formula din 2000 a avut cel mai mare bagaj electoral, nu îndeajuns din cât lăsase printre dinți șeful de atunci, dl. Stolojan, pentru cele două apariții în Hațeg. Greșelile de campanie și nepriceperea, faptul că liberalii sunt totuși organizați într-un partid de membrii și nu poate fi transformat într-un club de lideri dintre care mai mulți nu-s capabili să aducă mai mult de trei membrii, a făcut ca figuri reprezentative să nu se mai regăsească în comentariile statutare, de interpretare oportunistă. Unde sunt Dr. Dir. Marian, jr. C.Bătrâncea - fost candidat - lideri de opinie și electori reali? Ilia Dobrean - pastor și om de 400 de voturi, prof. Simion ori ing. Zepa - fostul președinte și candidat al PNL Hațeg, este clar de ce nu vin - nu au loc? De ce nu au mai venit inginerii Ciocan, Tatulea, Andrei și Oltean sau Fl.Damian (grup de influență din 1992) ori prof. dir. de școală Mang - fost consilier liberal? Unde este Dr. Marcu, - unul din lideri, care alături de defunctul prof. Damian - au fost de necontestat, liberalii de ideologie iar nu de interes! Cum de nu se regăsește între grupul de acum ms. I.Grosan - în prezent manager logistică la Ital Strade Baru, fost lider P.L. '93 sau pensionarul H. Tamasiloni, fost consilier P.L.? Cum nu am găsit cadrul de ai aduce pe dl. Grădiștean - administrator S.C. Instal Gaz ori dir. ing. Derecichei din sistemul privat - Brau Union - lideri liberali declarați, al păstra pe dr. Baldea, av. B. Bara? Categoric Dr. Stroescu nu a plecat după confruntarea cu mine din campanie, de atunci am devenit cei mai buni amici, azi și-a luat un loc și-și va face o casă la Hobița! Unde mai e dl. Drăgoi sau opusul lui de nesuportat, prof. Susan? Toți aceștia și alții pe care nu i-am înșirat (întreaga grupare PNLCD - PLDR, aprox. 60 de activi - la Hațeg și grupurile din comunele înconjurătoare, peste zece, așteaptă cadrul organizațional să se pronunțe și să lucreze. Ei așteaptă să fie chemați numai și pentru faptul că nu cer nimic la schimb! Cu aceștia am lucrat în toți acești ani! Cu nefericitul prof. Hașa ne-am plesnit în campanie cu cel ce trebuia să ne devină un aliat: orgoliul în persoană - prof. Constantinescu - consilier județean PD. Nu am valorificat vizitele președintelui Stolojan ca puncte de maxim interes (elemente de contact, plimbarea etc), regruparea cu simpatizanții, vechea caravană din campaniile trecute, nu am valorificat disponibilitatea pentru Hațeg a D-nei Muscă, a D-lui Flutur și nici nu am organizat prezența liderilor județeni, nu am atras la dialog - pregătirea grupurilor de auditoriu - aducerea disponibililor din sector privat și vechii lideri liberali, nu am finalizat partitura de contracarare a adversarilor direcți, în plan cantitativ și nici nu s-au făcut cheltuieli pe ce trebuia: nu o foaie volantă lucioasă a cărui preț acoperea o gazată editată într-un singur număr electoral decent și eficient, excluderea scinziunilor, pe grupele de lideri micuți, fără auditoriu, etc! Cu certitudine, actualul primar al Hațegului, aducător de 2.700 de voturi din 7.000 sub săgeată ar fi avut 3.300. El nu putea fi oprit să câștige din primul tur, cum în mod oportunist nu poate fi oprit de a deveni liberal ori chiar lider de opinie, de către o grupare dintr-un birou local (așa zis legal) care nu mai reprezenta pe nimeni, ce s-a opus fără a avea obiectul vreunei opțiuni, umplându-se de ridicol din moment ce structura de conducere județeană poate suspenda pe nedisciplină structura locală iar cea națională chiar desființa o asemenea structură ce ar nesocoti imperativele centrale.

În consecință, plecând de la aportul fostei structuri a PLDR la finalizarea unității liberale, ceea ce reprezintă unitatea de exprimare electorală în Țara Hațegului, că dorim să ne păstrăm credibilitatea și ideologia prezentată un deceniu, că ne cunoaștem adversarii politici - pe prof. Glodeanu încă îl mai chem în instanță într-o cauză proprie - și că dorim să ne trezim anul viitor pe fărâmițare de influență, revin și vă cer să lansăm azi:

- pentru o perioadă de 45 de zile, un dialog intern, la nivel național, concretizat în 10 propuneri pentru realizarea unui proiect politic sub egida Partidului Liberal Democrat Român - în vederea sondării ideii de fuziune cu P.D.

- să cerem la nivel național - organizația Hunedoara are capitalul uman și forța Președintelui de a face aceste cereri răspicat - să realizăm pentru început o structură de conducere liberal-democrată ce urmează a fi înscrisă în cadrul Consiliului Liberal - Democraților și Reformatorilor Europeni, rezultat al unei fuziuni imediate iar nu după 2007, pe baze egale de ideologie și reprezentabilitate. Un grup comun dă greutate în structura europeană. Un grup comun contrabalansează grupul socialiștilor români și a aliaților acestora (PRM ori PC).

- să lucrăm, pentru a dovedii valabilitatea păstrării ideologiei liberale - de neînlăturat în economia reală a României de azi - ce va coagula o formă complementară de centru, corespondenta celei liberal-democrate europene, nu populare și necesară a dezbate realitatea politică românească, a se putea ajunge la reținerea imperativului național conform conceptului modern ce derivă din gândirea clasicului Aurel C.Popescu, încă de acum o sută de ani.

Cred că organizația P.N.L. Hunedoara - din care fac scriptic parte din primăvara lui 1996, pentru care am lucrat din 1992 - are lideri democrați și liberali de nivel european care și-au înfrânt orgoliile personale, cum trebuie să facă și cei doi lideri de la Hațeg, capabili să lucreze și să realizeze o primă formulă adecvată unui nucleu politic viitor. Teoretic, avem capacitatea și instrucția necesară creionării acestuia. de un deceniu, evidentele voturi arată că deținem și baza electorală de care facem vorbire.

Cu certitudine însă, nu se poate face abstracție la modul idiot de părerile noastre! Suntem liberali ce nu pot fi nicidecum ignorați și nicidecum în Hațeg nu sunt două organizații ci doar cadrul organizațional constituit pentru ca toți să poată participa la dialog.

Domnule Președinte ing. Mircea Muntean

Vă supun în mod oficial atenției și spre analiză imperativul lansării acestui demers politic la nivel național cu convingerea că acum există baza electorală necesară și resursele umane de a o finaliza.

Traian Oproni

Lumea de azi

Director general
Daniel MARIȘ
0766.559.627

Redactor Șef
Sorin ISTRATE

Editor
Marius MACRA

Redacția
Oana DAN
Mihaela PĂUNESCU
Mihai IONESCU
Lucian COSTA
Alexandru ROMAN

Colaboratori permanenți
Eugen EVU
Valeriu BUTULESCU
Dumitru HURUBĂ
Petru POPOVICI

Tehoredactare
Mihai MĂRGINEAN

Director difuzare
Stejărel IONESCU
0723.139.578

Director Marketing
Dan LAZĂR
0723.402.660

Corespondență:
CP 44, Oficiul Poștal 1, Deva
E-mail: lumeadeazi2003@yahoo.com
Tipar executat la Imprimeriile "Unirea" Alba Iulia
ISSN 1543 7246
Tel./Fax: 0254/231.324

În căutarea unui loc de muncă mai călduț...

Medicii hunedoreni fug din orașele sărăcite

"Migrația medicilor hunedoreni nu este un fenomen nou. A existat întotdeauna o motivație pentru ca aceştia să plece de la sat la oraş, de la spitalele mici la spitalele de municipiu şi de la acestea la clinicile universitare. Nu veți găsi nici o statistică de acest fel, nici la nivelul Direcției de Sănătate Publică (DSP), nici la nivelul Casei Județene de Asigurări de Sănătate, nici chiar la nivel de minister. În perioada comunistă, motivația pecuniară a fost trecută sub tăcere, iar acum migrația medicilor este privită ca un fenomen normal", a declarat Ion Gheorghe Ilie. Acesta este unul dintre puținii juriști care a activat în sistemul sanitar încă din 1973. A asistat cu detaşare, din exterior din punct de vedere profesional, la evoluția întregului fenomen. I-a cunoscut însă personal pe mulți dintre medicii care au ajuns de-a lungul timpului, după stagiatura obligatorie (uneori chiar în mediul rural) la spitalele de interes județean și care au plecat apoi mai departe, la Cluj, Timişoara sau Târgu Mureş.

Cel mai cu moț spital din județ

În ultimii 15 ani, fenomenul a căpătat conotații particulare, în funcție de evoluția economică și demografică a diferitelor zone ale județului. Spitalul din Brad este la această oră, în mod surprinzător, cea mai căutată unitate sanitară din județ. Numai în 2005 aici s-au investit, cu impicarea

administrației publice județene (Consiliul Județean Hunedoara) aproximativ 22 de miliarde de lei pentru lucrări de întreținere sau dotare. Aceeaşi unitate sanitară este beneficiara unor donații venite din Franța, prin intermedierea Fundației Conexiuni, donații destinate inițial dotării spitalelor din Deva și Hunedoara. Municipiul Brad și împrejurimile acestuia au o situație privilegiată față de Hunedoara, Hațeg și Orăștie, atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere demografic. În toate cele trei perimetre au avut loc restructurări și disponibilizări de personal, în minerit, siderurgie sau în unitățile de interes local. Numai că, în timp ce o mare parte dintre siderurgiştii hunedoreni s-au reîntors după disponibilizare înb locurile de baştină (județele din Moldova și zona Teliuc Ghelari, cunoscută drept una dintre cele mai sărace din județ), în Brad majoritatea lucrătorilor din subteran sunt din partea locului. Disponibilizații sunt oameni cu stare, care și-au primit înapoi pământul, pierdut în perioada colectivizării, iar acum s-au reorientat spre îndeletnicirile tradiționale (oierit, stupărit și cultivarea viței de vie). Ilie Marcu este unul dintre pensionarii care și-a petrecut toată viața prin subteranele din Gurabarza, Hălmagiu și Țebea, iar acum le povestește nepoților despre sigiliul mineresc și pepitele de aur cu cele mai bizare forme pe care le-a găsit în subteran, dar care au luat calea topitoriilor, pentru că se muncea la normă. "Acu' îs un om înstărit şi respectat. Oamenii vin şi povestim. Mai mulți medici de familie mi-au cerut să mă înscriu pe listele lor. Mă gândesc că dacă am scăpat până acum de silicoză, de-acu', cum o vrea Dumnezeu". Orașul și satele din jur, pe o rază de 10-20 de kilometri sunt țântele predilecte ale medicilor de familie din întreg județul. Chiar şi a acelora din Deva sau Hunedoara, unde disponibilizările din siderurgie au lăsau în urmă mii de "asigurați".

Între desființare și interes strategic

Spitalul din Zam este cea de-a doua unitate sanitară privilegiată, după ce, în urmă cu patru ani, a fost declarat spital de interes național și a trecut din subordinea DSP Hunedoara în aceea a Ministerului Sănătății. Unitatea este căutată de medici psihiatri, psihologi, farmaciști, și personal medical cu studii medii. În decursul timpului, aici s-a format, datorită familiei Grecu, tată şi fiu (ambii medici în Zam) un nucleu de specialişti, plombat în ultimii ani cu tineri absolvenți. La cealaltă extremă se regăsește spitalul, fostul spital de la Păclișa, desființat pur și simplu în decursul a două guvernări, în ciuda memoriilor adresate executivului României de fostul director Ioan Marcu. Asistentele de aici nu se îndreaptă spre cel mai apropiat oraş, Hațeg, devenit, (raportat la numărul de locuitori) un centru al cabinetelor medicale particulare, ci spre Deva şi Hunedoara. Chiar şi medicii din Hațeg, care nu dispun de suficiente resurse financiare pentru a-şi deschide un cabinet, tind să se reorienteze spre cele două municipii. "Spitalul din Hațeg este privit, atât de pacienți, cât și de personalul medical, drept o anexă a spitalului municipal de la Hunedoara. Se ajunge în acest fel la situații paradoxale, în care pacienții din Hațeg merg la Hunedoara pentru a fi tratați de medici plecați din Hațeg. Importanța spitalului de aici a crescut şi a scăzut după cum și importanța orașului a crescut sau s-a diminuat de-a lungul timpului. În trecut, Hațegul era un târg important. Veneau aici țărani cu vite din tot Ardealul. După 1989, după închiderea abatorului din localitate, interesul târgoveților a scăzut. A urmat apoi o reacție în lanț, s-au închis şi restul fabricilor, iar acum avem o populație care supraviețuieşte din servicii şi agricultură", a declarat Ion Gheorghe Ilie. în decurs de trei ani, această unitate sanitară a pierdut mai mult de 50 de paturi şi există temerea că în cele din urmă va fi retrogradat la statutul de centru de sănătate sau centru de asistență socială.

Omul sfințeşte locul

Activitatea spitalului din Hunedoara a cunoscut suişuri şi coborâşuri. O bună parte din renumele său i se datorează doctorului Alexandru Simionescu. "Înainte de 1989, repartițiile îți lăsau două posibilități. Fie îți alegeai specializarea în care doreai să profesezi și te duceai unde erai trimis, fie îți alegeai oraşul şi îți făceai stagiatura în specializarea care era vacantă. Doctorul Alexandru Simionescu a fost şi el victima acestui sistem de repartiții. A fost însă un caz fericit. A început să performeze la spitalul municipal din Hunedoara, la fel cum alții ar fi performant în clinicile universitare și a rămas aici. Nu este singurul exemplu fericit de acest fel. Şi doctorul Mihai Puşcaş este originar din Şimleul Silvaniei. A început însă să profeseze la spitalul din Brad şi a rămas acolo", a continuat Ilie Gheorghe.

Salvat de tragedii

Spitalul din Orăştie, ultimul din lista marilor unități de pe teritoriul județului, va supraviețui și el reformei din domeniul sanitar. Nu însă datorită situației economice și sociale a zonei, ci datorită amplasamentului, în apropierea DN 7, supranumită "şoseaua morții". Pe o distanță de 250 de kilometri există numai patru unități spitaliceşti care pot asigura intervenții de calitate în caz de accidente rutiere: la Arad, Deva, Orăştie şi Sibiu. Aceasta în condițiile în care, periodic, în zonă au loc accidente cu zeci de victime. Accidentul în care a fost implicat autobuzul cu copii polonezi, din august 2003 și cel de anul trecut, în care un TIR a retezat un autobuz al angajaților de la Termocentrala Mintia sunt ultimele două tragedii de amploare. În ambele cazuri au fost nevoie toate ambulanțele din zonă, intervenția SMURD, iar medicii au stat în spital 24 de ore, neîntrerupt.

Petru Popovici

Nu Pune mâna pe monumentele istorice:

Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva, întrebuințând legi cum ar ridica "ouă ziduri"

Atunci când, o cetățeancă a Devei a cumpărat o casă nedeclarată ca având ca având vicii ascunse, pe strada Aurel Vlaicu, un fel "de altfel" de Deal al Cetății, a încercat să-și repare greşeala de moment, pe căile legale... Mihaela Căsălean s-a adresat Parchetului de pe lângă Judecătoria Deva, pornind de la faptul că, în Codul Penal al României există printre altele infracțiunea de înşelăciune (prevăzută și pedepsită de către art. 215 al.1 C.p.).

Pe lângă că Parchetul de pe lângă Instanța respectivă - și e vorba, totuşi, despre Parchet, nicidecum despre Termopane (!) a dat "*neînceperea urmăririi penale*"(N.U.P.) în acest caz, în adresa primită de către petentă mai sunt arătate unele aspecte cel puțin *îndoielnice*; exemplu: "**Din probatoriul administrat a rezultat că făptuitorii la rândul lor au achiziționat acea construcție şi au executat lucrări de construcție (ridicând ouă ziduri) considerând că există toate actele necesare fiind cumpărător (i-?) de bună credință**". Până aici, deşi totul pare grav, să zicem însă că n-ar fi nimic... Cu toate că, am aflat și nu chiar întâmplător, că "buna credință" scuză eventualele fapte de ordin penal (!)...

Dar: în încheierea documentului oficial de la acelaşi Parchet, se specifică încă și altceva, care "pune capac" la toate. Se zice, în pomenita *fițuică*, chiar aşa: "**Mai mult, conform art.24 lit.a din Legea nr. 50/1991 republicată pentru existența vreunei infracțiuni la această lege, condiția este ca lucrările să fie efectuate la *"construcții reprezentând monumente istorice""*.**

Nu prea vedem noi, ce-ar avea o amărâta de căsuță, și aşa neterminată, din *cucuiețîi* Devei, cu o clădire gen Muzeul Civilizației Dacice şi Romane (care e în *reconstituire* de la ultima Revoluție încoace!-n.n.), dar credem că ar fi trebuit să fie de competența Instanței de judecată, *să judece*, până la urmă, această problemă. Nu, *ca nuca* în perete, Parchetul să conchidă sec: "**Soluția se comunică părților**".

Alexandru David

Preselecție de locuri de muncă în Germania

Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă aduce la cunoștința opiniei publice că organizează la sediul său, str. Valter Mărăcineanu nr. 1-3, sector 1 București, în perioada 06.02-24.03.2006 acțiunea de preselectare a solicitanților de locuri de muncă în Germania. Contractele sunt pentru o perioadă de 12 luni cu posibilitate de prelungire cu încă 6 luni.

Condițiile ce trebuie îndeplinite sunt conforme cu prevederile convenției pentru lucrători oaspeți, încheiată între Guvernul României și cel al Republicii Federale Germania, respectiv: - vârsta între 20 și 40 de ani;

- cunoașterea limbii germane la nivel avansat;

- experiența de minim 2 ani dovedită prin carnetul de muncă, imediat anterior anului 2006, în domeniul solicitat.

Se pot prezenta numai persoanele care au diploma de calificare pentru următoarele meserii:

- **bucătari/bucătărese** calificare profesională bună încheiată ca bucătar;

- **chelnerițe** - femei cu vârsta de maxim 30 de ani care au calificare încheiată ca ospătar; Constituie avantaj cunoașterea limbii engleze.

- **femei specialiste în domeniul hotelier** pentru servirea micului dejun, curățenie, cameriste și recepționere femei cu vârsta de maxim 30 de ani care au calificare încheiată în domeniul hotelier/gastronomic. Constituie avantaj cunoașterea limbii engleze.

- **recepționeri** calificare încheiată în domeniul hotelier/gastronomic. Constituie avantaj cunoașterea limbii engleze și noțiunile de calculator.

- **specialiști în domeniul gastronomiei (fast-food)** care au exercitat de minim 3 ori o activitate ca lucrător sezonier în cadrul unei întreprinderi din Germania sau cei care au o calificare încheiată și o experiență de minim 3 ani pentru una din următoarele pregătiri profesionale:

- **calificare profesională într-o meserie din domeniul gastronomic;**
- **economist/economistă;**
- **agenți comerciali;**
- **absolvent/absolventă ale Academiei de Studii Economice (ASE);**
- **vânzător/vânzătoare produse alimentare.**

Documentele necesare sunt următoarele:

- Copie B.I./C.I.;
- Copie pașaport cu valabilitate de minim 6 luni;
- Fișă personală (tipizat O.M.F.M);
- C.V. în limba română (tipizat O.M.F.M.);
- Copie legalizată a certificatului de absolvire și/sau calificare și separat traducerea în limba germană, efectuată de un traducător autorizat;
- Copie legalizată a carnetului de muncă (toate paginile scrise) și separat traducerea acesteia în limba germană, efectuată de un traducător autorizat;
- Adeverință de la medicul de familie care să ateste că solicitantul/a este clinic sănătos/oasă;
- Cazierul judiciar în original care să ateste că solicitantul/a nu are antecedente penale (valabilitate 6 luni);
- Declarație pe proprie răspundere, legalizată la notariat, din care să rezulte că solicitanta/ul nu beneficiază de pensie de invaliditate;
- Declarație pe proprie răspundere, legalizată la notariat, din care să rezulte numărul de copii minori pe care solicitanta/ul îi are în întreținere;
- 2 fotografii tip pașaport.

MENȚIONĂM CĂ OFICIUL PENTRU MIGRAȚIA FORȚEI DE MUNCĂ NU PERCEPE NICI UN FEL DE TAXE ȘI COMISIOANE

Persoanele care vor prezenta documente falsificate, fie prin ștergerea sau adăugarea în mod intenționat a unor date din cuprinsul înscrisului, fie prin contrafacerea întregului înscris, la înregistrarea dosarului personal în banca de date a O.M.F.M. în scopul obținerii dreptului de a beneficia de un contract de muncă în străinătate vor fi denunțate de îndată organelor abilitate pentru cercetarea penală și pedepsirea faptelor comise.

Precizăm că vor fi acceptate numai dosarele în care se prezintă toate documentele specificate mai sus, dosarul depus constituind primul pas în procesul de recrutare și plasare a forței de muncă în străinătate.

DIRECTOR EXECUTIV AL AGENȚIEI JUDEȚENE
PENTRU OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ HUNEDOARA
Vasile C.IORGOVAN VELICHI

Muncitori calificați pentru Spania

Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă aduce la cunoștința opiniei publice că organizează acțiunea de înscriere în banca de date a solicitanților de locuri de muncă în Spania. Acțiunea va avea un caracter permanent.

Își pot depune dosarele numai persoanele care au diplomă de calificare în următoarele meserii:

- **drujbist în domeniul forestier** bărbați în vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 1 an vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **fasonator mecanic în domeniul forestier** bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 1 an vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **măcelar-tranșator** bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 2 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **ospătar** bărbați și femei cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 2 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

-**bucătar** - bărbați și femei cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 2 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **tâmplar structuri metalice** bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 3 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006, experiență în elaborarea structurilor metalice ușoare, ferestre și uși metalice din Al și PVC și permis de conducere categ. B;

- **fierar betonist** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 3 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **dulgher** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 2 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **zidar în construcții** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 2 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **tinichigiu-vopsitor auto autobuze și camioane** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **mecanic autobuze și camioane Scania, Iveco, Volvo, etc.** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **mecanic utilaj greu (mecanic excavatoare, macarale, buldozere, etc)** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **mecanic hidraulic** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **electromecanic autobuze și camioane Scania, Iveco, Volvo, etc.** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **electromecanic** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-40 ani și minim 4 ani vechime în întreținerea mecanică a platformelor industriale, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006, cunoștințe de electricitate, structuri metalice, sudură cu fir continuu și cu electrozi;

- **instalator aer condiționat** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **cazangiu** - bărbați cu vârsta cuprinsă între 20-45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **sudor argon și CO2** - bărbați cu vârsta de maxim 45 ani și minim 3 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006, capacitate în sudură TIG, MIG, MAG;

- **electrician înaltă și medie tensiune** - bărbați cu vârsta de maxim 45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006;

- **șofer tir internațional** - bărbați cu vârsta de maxim 45 ani și minim 5 ani vechime, dovedită cu carnetul de muncă imediat anterior anului 2006.

Documentele necesare sunt următoarele:

- Copie B.I./C.I. cu valabilitate de min. 6 luni;
- Copie pașaport cu valabilitate de minim 6 luni
- Fișă personală (tipizat O.M.F.M);
- C.V. în limba română (tipizat O.M.F.M.);
- Copie legalizată a certificatului de absolvire și/sau calificare;
- Copie legalizată a carnetului de muncă (toate paginile scrise);
- Adeverință de la medicul de familie care să ateste că solicitantul este clinic sănătos;
- Cazierul judiciar în original care să ateste că nu are antecedente penale (termen de valabilitate 6 luni);
- Declarație pe proprie răspundere, legalizată notarial din care să rezulte că solicitantul nu beneficiază de pensie de invaliditate;
- Declarație pe propriе răspundere din care să rezulte numărul de copii minori aflați în întreținerea acestuia, autentificată la notariat;
- 2 fotografii tip pașaport.

MENȚIONĂM CĂ OFICIUL PENTRU MIGRAȚIA FORȚEI DE MUNCĂ NU PERCEPE NICI UN FEL DE TAXE ȘI COMISIOANE

Persoanele care vor prezenta documente falsificate, fie prin ștergerea sau adăugarea în mod intenționat a unor date din cuprinsul înscrisului, fie prin contrafacerea întregului înscris, la înregistrarea dosarului personal în banca de date a O.M.F.M. în scopul obținerii dreptului de a beneficia de un contract de muncă în străinătate vor fi denunțate de îndată organelor abilitate pentru cercetarea penală și pedepsirea faptelor comise.

Precizăm că vor fi acceptate numai dosarele în care se prezintă toate documentele specificate mai sus, dosarul depus constituind primul pas în procesul de recrutare și plasare a forței de muncă în străinătate.

DIRECTOR EXECUTIV AL AGENȚIEI JUDEȚENE
PENTRU OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ HUNEDOARA
Vasile C.IORGOVAN VELICHI

Construieşte legal o casă

Totul despre legalitatea construirii unei case

Pentru a fi pus la punct cu documentaţia, solicitantul are de aşteptat până la cinci luni. De aceea, specialiştii în construcţii spun că, dacă vrei să-ţi ridici o casă vara, este bine să începi să descurci firele birocraţiei încă din iarnă. Cei care nu ţin cont de acest sfat şi încep să construiască fără autorizaţie riscă o sancţiune financiară cuprinsă între 10 şi 100 de milioane de lei.

Nouă etape pentru aprobarea construcţiei

Etapa 1: Cererea. Mergi la primăria de care aparţii şi completează o cerere-tip, cu tot cu anexe, pentru eliberarea autorizaţiei de construire.

Etapa 2: Certificatul de Urbanism. Completează o cerere-tip, pentru Certificatul de Urbanism (CU), la Direcţia de Urbanism din cadrul primăriei de care aparţii. Pentru obţinerea CU îţi mai trebuie: - planurile topografice ale terenului, la scara1:500 şi 1:2000, în dublu exemplar.

- chitanţa, în original, prin care dovedeşti că ai achitat taxele legale (de emitere şi de avizare a CU), în funcţie de suprafaţa terenului pe care îl deţii.

- copie de proprietate asupra terenului.

Depune toate aceste acte la Direcţia de Urbanism, care trebuie să-ţi elibereze CU. Acest act stabileşte parametrii tehnici ai terenului (procentul ce poate fi ocupat de viitoarea casă, poziţia, înălţimea maximă a clădirii), destinaţiile admise (locuinţă, birouri, hale etc), precum şi avizele necesare pentru obţinerea Autorizaţiei de Construire (apă, canalizare, gaze, pompieri, mediu etc), care diferă de la un teren la altul.

Etapa3: Avizele. Obţinere avizele stabilite prin CU de la furnizorii de utilităţi (.....), dar şi cele care vizează problemele de mediu, apărare civilă, sănătate publică, apărare împotriva incendiilor, monumente istorice şi zone protejate, de la instituţiile abilitate. Durata de obţinere a avizelor este de aproximativ 45 de zile.

Etapa 4: Legalizarea. Mergi cu actul de proprietate asupra terenului pe care vei construi casa, la un birou notarial şi legalizează-l.

Etapa 5: Impozitele. Asigură-te că ai plătit impozitul pentru teren. Dacă nu, mergi la Direcţia de Taxe şi Impozite din localitatea în care locuieşti şi plăteşte-l! De aici primeşti Certificatul Rol Fiscal.

Etapa 6: Proiectul. Apelează la un arhitect, care să-ţi realizeze proiectul casei, denumit de funcţionari Proiectul pentru Autorizaţia de Construire (PAC). Arhitectul, în colaborare cu un proiectant de structură şi unul specialist în instalaţii, va întocmi proiectul. Tot el se va ocupa şi de obţinerea avizului de la verificatorii atestaţi.

Etapa 7: Declaraţia. Scrie o declaraţie pe propria răspundere, din care să rezulte că terenul pe care vrei să construieşti nu se află într-un litigiu aflat pe rolul unei instanţe judecătoreşti.

Etapa 8: Verificarea. Asigură-te că ai toate actele şi avizele (cererea pentru eliberarea autorizaţiei de construire, CU, dovada, în copie legalizată, a actului de proprietate, certificatul ROL fiscal, chitanţă din care să rezulte că ai achitat taxele, PAC, în dublu exemplar, avizele şi acordurile legale stabilite prin CU, declaraţie pe propria răspundere din care să rezulte că terenul nu se află într-un litigiu .)

Etapa 9: Dosarul final. Pune toate actele într-un dosar, depune-l la Primăria de care aparţii şi aşteaptă acasă un răspuns, care trebuie să ţi se dea în maximum 30 de zile.

COSTURI FINANCIARE

- Taxa pentru planul topografic - 60.000 de lei ROL fiecare
- Proiectul Tehnic, realizat de un arhitect - în medie - 20 euro/mp + TVA
- Taxele pentru lucrările de racorduri şi branşamente la reţelele publice de apă, canalizare, gaze, energie termică, energie electrică, telefonie şi televiziune prin cablu - câte 50.000 de lei - 100.000 de lei ROL/racord
- Taxa pentru avizarea Certificatului de Urbanism - 50.000 - 250,000 de lei ROL, în funcţie de primărie
- Taxele pentru avizele care vizează problemele de mediu, apărare civilă, sănătate publică, apărare împotriva incendiilor, monumente istorice şi zone protejate - între 0 lei (în cazul Inspectoratului de Stat în Construcţii) şi 2-3 milioane de lei ROL (în cazul Administraţiei Naţionale Apele Române).
- Taxa pentru emiterea Certificatului de Urbanism - 40.000-150.000 de lei ROL
- Taxa pentru Autorizaţia de construire: 1% din valoarea autorizată a construcţiei pentru lucrări de până la 1 miliard de lei; 0,5% pentru construcţii de peste 1 miliard de lei.
- Dacă apelezi la o firmă specializată în obţinerea autorizaţiei, va trebui să scoţi din buzunare între 300 şi 500 de euro. O astfel de companie te scuteşte însă doar de drumuri, nu şi de plata taxelor legale.

Sprijin financiar acordat producătorilor agricoli în anul 2006

A: Sectorul animal

Prin HG 1953/2005 în anul 2006 se vor sprijini prioritar speciile de bovine, ovine, porcine, păsări precum şi familiile de albine, viermi de mătase şi peştele de consum. Au fost adoptate formele de sprijin care pot fi menţinute ulterior integrării în UE.

Beneficiari

Producători agricoli, persoane fizice sau juridice care deţin, cresc şi exploatează animale de producţie, înscrise în Registru Agricol şi individualizate în sistem naţional.

Subvenţii acordate:

a) Pentru bovine:

- 200 lei/cap la fătare, dacă vaca a fost însămânţată artificial;
- 100 lei/cap la fătare, dacă vaca a fost montată natural cu taur autorizat;
- 200 lei/cap la împlinirea vârstei de 6 luni a viţelului - provenit din însămânţări artificiale;
- 100 lei/cap la împlinirea vârstei de 6 luni a viţelului - provenit din monta naturală cu taur autorizat;

Suplimentar se mai acordă:

- 300 lei/cap pentru vacile aflate în controlul oficial al producţiei;
- 100 lei/cap pentru vacile înscrise în Registrul genealogic;
- 200 lei/cap pentru vacile certificate ecologic;

b) Pentru ovine şi caprine:

- 20 lei/cap oaie sau capră, în cazul în care deţin minim 50 oi sau 10 capre individualizate în sistem naţional, fată cel puţin o dată în perioada 01.01-31.12.2005 şi sunt înscrise în registrul agricol la data de 31.12.2005;
- 50 lei/cap de berbec sau ţap înscrise în registrul genealogic;
- 30 lei/cap de oaie sau capră certificate ecologic;

Subvenţiile pentru ovine şi caprine se solicită începând cu data de 01.10.2006.

c) Pentru porcine:

- 120 lei/cap pentru porcine care au carcasele clasificate în clasa E conform Sistemului EUROP;
- 100 lei/cap - carcase clasificate în clasa U;
- 140 lei/cap porcine ecologice;

Beneficiază producătorii agricoli care au porcine înscrise în registrul agricol, sunt individualizate, au greutate vie de 90-120 kg, provin din unităţi autorizate sanitar veterinar şi sunt livrate la abatoare autorizate, licenţiate şi care clasifică carcasele în sistem EUROP;

- 50 lei/cap purcel procurat, în cazul achiziţionării a minim 2 purcei în greutate de minim 20 kg din ferme specializate;

d) Pentru păsări:

- 1,4 lei/cap pui broiller livraţi la abatoare autorizate sanitar veterinar şi licenţiate cu o greutate minimă de 1,75 kg/cap;

e) Pentru familiile de albine:

- 20 lei/familia de albine elită şi de producţie;
- 30 lei/familia de albine certificată ecologic în condiţiile predării a minimum 10 kg de miere/familie la unităţile de prelucrare autorizată.

Linia verde anticorupţie

Pentru sesizarea faptelor de corupţie sau a celor conexe acestui gen de infracţiune, comise de personalul M.A.I., Direcţia Generală Anticorupţie din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor a înfiinţat o linie telefonică cu acces gratuit, tip tel-verde, începând cu 31 octombrie 2005.

Linia Verde Anticorupţie a M.A.I. 0 800. 806.806 permite o comunicare eficientă între lucrătorii instituţiei şi cetăţeni, demonstrând, totodată, transparenţă şi deschidere faţă de opinia publică, precum şi interesul permanent manifestat în prevenirea şi combaterea acestor fapte săvârşite de propriul personal.

La această linie telefonică, răspund ofiţeri din cadrul Direcţiei Generale Anticorupţie de luni până vineri, între orele 8:00-16:00, după ora 16:00, intrând în funcţiune căsuţa vocală unde cetăţenii pot lăsa sesizările. În zilele de sâmbătă, duminică şi sărbătorile legale, ofiţerii răspund între orele 9:00-13:00, ulterior intrând în funcţiune căsuţa vocală.

Telefon verde pentru siguranţa alimentelor

Reprezentanţii Autorităţii Naţionale Sanitar Veterinare şi pentru Siguranţa Alimentelor au anunţat că, începând cu data de 24 ianuarie 2006, au înfiinţat un punct naţional de contact, pe baza unui „telefon verde", cu numărul : **0800.826.787.**

Apelând acest număr de telefon, orice persoană fizică sau juridică, poate obţine informaţii obiective sau poate sesiza nereguli ori deficienţe în domeniul siguranţei alimentelor au precizat reprezentanţii ANSVSA.

Comuna Hărău se pregăteşte să primească Coridorul IV European

*** Din Deva fiind, atunci când vine vorba de celălalt mal al Mureşului, adică Hărău, cei câtiva nostalgici, destui în viaţă, se gândesc la un bac, care lega pe vremuri *Oraşul* de *Sat***

*** Hărău este azi o comună în tot înţelesul şi în toată splendoarea ei, o oază de linişte, pentru cei împătimiţi cu fructul nopţilor albe şi al zilelor gri de la oraş...**

*** Vine autostrada, pentru că vine Europa peste noi; tot despre Hărău este vorba...**

Sunt de fapt patru sate, cu care la prima vedere soarta pare a se fi certat: Bârsău, Bampotoc, Chimindia, Hărău, cuprinzând la un loc ceva peste 2200 de suflete. Dar, spre deosebire de alte "halte" din ţară, la o privire mai atentă comuna asta, cu tot ce înseamnă ea, adică cu case, cu oameni, cu biserici şi chiar cu o fabrică, nu poate fi catalogată drept "linie moartă"...De ce? pentru că, atât viaţa Devei cea de peste Mureş, cât şi întregul sistem pe care ne chinuim să-l facem pe placul nostru, ca europeni, trebuie "musai" să treacă pe aici, pe la Hărău adică, odată cu mult aşteptata autostradă denumită pompos Coridorul IV European, şi care, din punctul de vedere al localnicilor, este binevenită încă de pe acum.

Vrând să aflăm toate cele, şi să le mai şi judecăm, deşi mai puţin protocolar, am ales calea interferenţelor, - vorbind laolaltă şi cu domnul primar Petru Dălie, şi cu domnul viceprimar Ladislau Iohom, şi cu domnul inginer topograf Mihai Marina, cel din urmă fiind la această oră unul dintre oamenii categoric indispensabili în comună. Aşa că urmează, ceea ce am putea numi o discuţie "în roza vânturilor"...

„Vreau stema comunei pe drapel, în fata Primăriei !..."

D.M.: *Până să ajungem la Primărie, din staţia de autobuz, am văzut câte ceva, printre care un magazin sătesc gol pe de-a-ntregul şi cu geamurile sparte, care stătea să se dărâme, ba chiar şi o casă zidită ciudat cu tot cu uşi şi ferestre, ca pe vremea holerei !... Domnule primar, să fie vreun "bai" ardelenesc pe la dumneavoastră, de ne-am putut speria într-atât ?*

Primar, Petru Dălie: Îmi dau seama că glumiţi, şi aţi ales exact ceea ce să incite la o reacţie din partea mea!...Dar,, dincolo de "epoca dinozaurilor", haideţi să vedem şi schimbarea "de climă"! Avem în comună, printre alţii, şi oameni care ştiu să acceseze fondurile SAPARD, neapărat vă rog să fotografiaţi şi în ograda lor. Iar noile vile şi case de vacanţă pe care o să vi le arăt dar oare chiar nu ştiaţi de ele ? Ar trebui să vă determine să schimbaţi pasta din pix din negru în roz. Mai ales că nu sunteţi chiar atât de străin de locurile noastre, ştiindu-vă prieten cu poetul Andrei Caucar, care are casa la doi paşi de primărie, şi care e pe undeva proverbial prin aceea că şi-a "decupat" ferestrele în ziduri, după ce şi-a potrivit mobila în casă...

D.M.: *Aşa este, domnule primar!... Vreau să vă întreb însă ceva am găsit înfipte în faţa clădirii Primăriei, patru port-drapele din care doar trei sunt ocupate: unul de steagul României, al doilea de cel al NATO, iar al treilea de către al UE. Dar cel de-al patrulea ?*

Primar, Petru Dălie: Nu ştiu dacă este singura clădire din ţară, dar pentru mine este, - aceea care aşteaptă ca Statul Român să accepte ca pe ultimul, dar nu pe cel din urmă catarg, să "vâlvâie" stema comunităţii noastre, aşa cum alţii, de bună seamă englezii, francezii, germanii sau austriecii au ştiut dintotdeauna, şi au şi păstrat, încă din evul mediu, buna-simţire de a-şi respecta străbunii. Altfel spus, vreau, şi n-o să mă las, am chiar cinci proiecte în acest sens, - stema comunei pe drapel în faţa Primăriei, adică stema comunităţii în care trăiesc şi pe care o respect !

D.M.: *Chiar vis-à-vis de Primărie, există, şi chiar l-am fotografiat, un teren "de izbelişte". Cade, oare, bine ?!...*

Primar, Petru Dălie: Deloc. Deocamdată, însă, pentru că acei cinci mii de metri pătraţi vor fi suportul unui alt vis al meu, perfect realizabil. Concret, să vă zic: vreau să fac pe acest teren un parc dendrologic şi de agrement, iar eu personal, ca şi inginer silvicultor, am proiectat deja acest parc. Vă dau acum, doar două amănunte pe care ar fi bine să le reţineţi: salcia oferă linişte, bradul dă stabilitate, iar stejarul înseamnă permanenţă...

„Pe Valea Mureşului, la Hărău, nu vom mai avea inundaţii"

D.M.: *Domnule primar, în urmă cu mai mulţi ani, prin 1998 dacă bine îmi aduc aminte, într-o emisiune radiofonică v-am întrebat cum a fost când, dumneavoastră efectiv, vă legănaţi de o creangă, aruncându-vă de pe un excavator pe care-l roteau apele şi prinzându-vă într-un copac. Era la vremea inundaţiilor...*

Primar, Petru Dălie: Da, ştiu că m-aţi făcut "spânzurat de creangă" atunci. Ei bine, am scăpat, încă sunt viu şi primar, dar vreau să vă mai zic că nici în cele mai negre coşmaruri ale mele, pe Valea Mureşului în dreptul comunei Hărău, nu va mai fi cazul de aşa ceva. Pentru că, altfel de cum ştia toată lumea, nu Mureşul ne-a "umflat" pământul, ci Valea Certejului, un râuleţ care trece pe la noi. În sfârşit, anul trecut am reuşit decolmatarea acestei "nenorociri de văi", pe un parcurs de 15 kilometri, excavând un volum de 17 miliarde metri cubi de pământ şi arocamente. Şi, că tot veni vorba despre "a te prinde de-o creangă": vreau să spun, şi să autentific dacă e nevoie, faptul că, la noi în Hărău, nimeni nu a stat "cu mâna în sân" până să vină pompierii, şi nici după aceea.. De fapt, la un moment dat, într-una dintr-acele zile, eraţi şi dumneavoastră acolo şi aţi văzut cum e ţăranul nostru de la Hărău

„Avem o marcă intrată pe piaţă, se cheamă chiar Miracol"

D.M.: *Am stabilit să avem o convorbire pe mai multe voci, deci îmi daţi voie să îl iau la întrebări pe domnul viceprimar!*

Ladislau Iahom, viceprimar: Aşteptam să-mi dau şi eu seama dacă mă aflu într-adevăr aici; bineînţeles, era o glumă, dar una din orgoliu personal. În regulă, vă voi da doar un exemplu: cele două biserici, una de la Chimindia, făcută din temelii, iar cealaltă la Hărău, terminată de reparat chiar în anul acesta, au fost, pe undeva, şi rezultatul muncii mele "de convingere"" ca ales al obştii. Urmează cea de la Bârsău, pe care însă nu vă pot spune exact când o vom termina.

Primar, Petru Dălie: ...Pentru că, deşi acolo locuiesc eu, lucrurile sunt mai complicate, ni se cer tot felul de studii de fezabilitate, şi altele pe lângă, de parcă am construi un supermarket sau o benzinărie (!?).

D.M.: *Domnule viceprimar, din nou mă adresez dumneavoastră, - haideţi să ne spuneţi cum stă treaba cu speranţele, dacă pot să spun aşa, de dezvoltare a comunei ?*

Ladislau Iahom, viceprimar: Prima investiţie serioasă care s-a făcut la noi în toţi cei 16 ani de democraţie, o reprezintă contractul de concesionare încheiat cu MINEXFOR S.A. Deva, şi implicit existenţa fabricii de îmbuteliere aparţinând FORATEL S.R.L., care vizează "punerea în valoare" a apelor minerale provenite de la izvoarele din "sursa 72" Chimindia. Deşi redevenţa pentru exploatare nu reprezintă mai mult de 80 milioane lei la bugetul local, anual, important este că avem o marcă intrată pe piaţă, care se cheamă, nu întâmplător cred, chiar <Miracol>, - ceea ce demonstrează potenţialul implicit al zonei noastre.

„Autostrada le va schimba oamenilor viaţa"

D.M.: *Cred însă că, odată cu apropiata lansare a lucrărilor la autostrada denumită generic "Coridorul IV European", investiţiile vor începe "să curgă"...*

Ladislau Iahom, viceprimar: Categoric, asta este, credem, şansa noastră istorică, pentru că o autostradă, cu atât mai mult aşa cum aţi spus, un "coridor european", presupune nu doar o cale de tranzit, ci şi o infrastructură auxiliară pe măsură. Pot să vă spun că, la această oră, au fost identificate toate terenurile care intră în discuţie pentru construirea autostrăzii, şi au fost întocmite în întregime documentaţiile cadastrale pentru exproprierea suprafeţelor afectate, urmând ca spre sfârşitul lunii reprezentanţii proiectanţilor "D&A" să se prezinte la Primărie, în vederea definitivării demersurilor. Tehnic vorbind, pe raza comunei Hărău, autostrada va afecta circa 200 de hectare, pe o lungime în jurul a 20 de kilometri, adică dintre zonele Brănişca-Ilia şi respectiv, până la Parcul Dendrologic din Simeria.

D.M.: *Cum au privit locuitorii comunei, ca mod de impact, apariţia unui asemenea "mastodont" pe lângă curţile lor ?*

Ladislau Iahom, viceprimar: Categoric, toţi au fost de părere că le va schimba viaţa...În ceea ce priveşte atribuirea terenurilor necesare acestei investiţii de proporţii, s-au purtat negocieri directe, fără implicarea Primăriei. Ceea ce pot, însă, să vă spun, este că nu s-a mers nicidecum pe un preţ "de dumping", dar nici pe unul exagerat, cu toate că terenurile la care ne referim sunt printre cele mai fertile din această parte, de pe lunca Mureşului. Ultima formalitate care mai trebuie îndeplinită, o reprezintă o Hotărâre de Guvern, şi se va putea da drumul lucrărilor.

D.M.: *Domnule viceprimar, toate bune şi frumoase, cum se zice, dar până una-alta, când se va afla Hărăul în rândul comunelor care au gaz metan ?*

Ladislau Iahom, viceprimar: Tocmai, că această problemă se leagă de cea a dezvoltării infrastructurii, pe fondul construcţiei autostrăzii. Cu alte cuvinte, nu chiar imediat ! Aceasta, deoarece pentru a ne "lega" la "capătul de fir" de la Bălata, e distanţa prea mare, iar aducerea unei conducte de la Deva, prin Mureş, comportă costuri imense, pe care nicidecum nu ni le permitem în acest moment. De altfel, la noi există resurse suficiente de alimentare pentru încălzire cu lemn, ştiţi vorba: "pădurea pică pe noi". Ca şi o comparaţie, pentru că a venit vorba despre Bălata, acolo există o staţie de ridicare a presiunii proprie, prin grija Primăriei Şoimuş, care după cum bine şi toţi, pe lângă cea din Veţel, este se pare cea mai bogată comună din ţară mă refer la buget, desigur.

D.M.: *Aşteptam de ceva vreme, să pun o întrebare la care răspunsul nu poate fi decât unul dificil... Domnule inginer Mihai Marina, cum stă situaţia reîmpropietăririlor cu terenuri şi bineînţeles, cu păduri?*

Ing. Mihai Marina: Chiar nu este deloc dificil să vă răspund... Pe când aţi ajuns în biroul domnului primar, ne-aţi găsit încercând, pentru a doua zi consecutiv, "să dăm de capăt" unei parcele de teren forestier, revendicat. Există la această oră, în jur de 150 de astfel de cereri, însă multe dintre acestea nu sunt "acoperite" cu acte doveditoare în clar! Lucrăm "în litera" Legii nr. 247/2005, privind restituirea integrală, ca să nu mai vorbim de celelalte, care ne-au dat de furcă până acum, respectiv Legea 18 şi Legea 1.

„Cu 500 de miloane lei, am realizat investiţii de 20 de miliarde!"

D.M.: *Domnule primar, cum staţi cu banii în Primărie, a propos de ceea ce spunea domnul viceprimar referindu-se la comuna vecină Şoimuş, care nu ar prea avea de ce se plânge?*

Primar, Petru Dălie: Vă voi spune doar că, pentru investiţii în anul trecut am avut disponibili undeva la 500 de milioane lei, dar am realizat investiţii de 20 de miliarde de lei (!?).

D.M. *Chiar că, matematic vorbind, nu pricep deloc!!!...*

Primar, Petru Dălie: E logic ce spuneţi, dar nu e nici imposibil ce vă spuneam eu ! Avem, ca şi comună, dreptul la 15 angajaţi, însă la noi pe statul de plată puteţi număra doar 9. Iar aceştia ocupă un post, au şi câte două funcţii, ca să nu mai zic de trei sau patru atribuţii fiecare...Deci, e vorba de "chiverniseală".

Daniel Marian

Premii acordate după ureche

„Gheorghe Lazăr” a ajuns un instrument de a semăna discordia între dascăli

Dincolo de acțiunile revendicative ale dascălilor, strategia guvernului Tăriceanu de reformare a învățământului românesc în general și a învățământului hunedorean în particular, a dus la o ierarhizare a veniturilor cadrelor didactice neconforme cu performanțele și pregătirea profesională. Acordarea primelor “Gheorghe Lazăr”, dependența profesorilor și învățătorilor de umele alocate de la bugetele locale, de către primării (tradiție preluată și continuată de către guvernarea Tăriceanu de la guvernul Adrian Năstase) și statutul cadrelor didactice din mediul rural sunt numai trei dintre nedreptățile cre grevează învățământul hunedorean.

Începând din 2005, profesorii performanți ar fi trebuit să fie recompensați cu distincțiile Gheorghe Lazăr, clasa I, clasa a II-a și clasa a III-a. Numai că acestea au fost acordate după principiul “dezbină și stăpânește”. Aceasta în condițiile în care acordarea primelor, de până la 20 la sută din salariul anual, este o variantă ipotetică. De remunerarea dascălilor urmează să se ocupe primăriile, în funcție de bugetul pe care îl au alocat. Printre nedreptățiți se numără chiar inspectorii școlari, care sunt solidari în acest fel cu cei pe care îi au în subordine. Profesorii care au publicate cărți de specialitate sau au avut în 2004 elevi calificați la fazele județene și naționale ale olimpiadelor școlare primesc până la 20 de puncte în clasificarea care se centralizează la nivel național. Efortul depus este disproporționat de mare față de efortul depus de un învățător sau educator care organizează într-o dimineață un concurs de desene pe asfalt și primește același punctaj. Formularile normelor de acordare a puctajelor lasă de asemenea loc arbitrariului. Cadrele didactice care doresc să candideze pentru acordarea distincției Gheorghe Lazăr clasa a doua trebue să depună, în fiecare an, la sediile inspectoratelor școlare lista cu elevii care s-au calificat, la disciplina pe care o predau, la faza județeană a olimpiadelor școlare.

Pentru a primi distincția Gheolrghe Lazăr clasa I și prima aferentă, trebuie să depună lista elevilor calificați la fazele naționale. Inspectorul școlar Petre Mihai s-a trezit depășit în această competiție de colegi care au știut să își pregătească dosarul, deși îi sunt inferiori ca performanțe. Concret, aceștia au adăugat pe listă și elevii calificați la fazele județene ale concursurilor școlare. Unii dintre ei apăreau de două ori (o dată “la județ”, iar a doua oară “pe țară”).

Comuniștii de ieri, premianții de mâine

Cei mai avantajați de sistemul de punctaj nu sunt însă dascălii care concurează în funcție de performanțele și capacitățile pedagogice, ci aceia care au profitat, înainte de 1989, de manifestările comuniste de tip “Cântarea României”, “Daciada” sau cele dedicate cultului personalității promovat de apropiații lui Nicolae Ceaușescu. Momentele literar-muzical-coregrafice puse în scenă pentru sărbătorirea zilei de 23 august sau a zilelor de naștere ale cuplului dictatorial sunt evaluate acum la 100 sau chiar 250 de puncte “bucata”. De asemSenea, un profesor universitar trebuie să scrie cel puțin zece cărți pentru a ajunge din urmă un dascăl care a participat la câteva faze ale “Cântării României”. Nu ne referim aici la profesorii care au pregătit, spre exemplu, ansambluri de dansuri populare și care și-au adus, după propriile puteri, contribuția la promovarea folclorului autentic. Printre fruntașii concursului de dosare pentru acordarea distincțiilor Gheorghe Lazăr se regăsesc foști prieteni ai activiștilor de partid, care, în regimul comunist își țineau elevii pe câmp, în arșiță, doar pentru depășirea normelor zilnice la practica agricolă de vară. Aceștia au reușit să își rotunjească evaluările la 7.000 sau chiar 10.000 de puncte.

Trăiască delațiunea

Dascălii care și-au păstrat coloana vertebrală sunt, de asemenea, puși în imposibilitatea de a contesta “meritele” colegilor lor. Potrivit normelor stabilite la nivel de minister, profesorii nu își pot contesta decât propriul dosar. Aceasta în condițiile în care, pentru fiecare catedră în parte și în fiecare oraș evaluările sunt făcute de comisii diferite. Supraevaluarea altui dosar decât cel al dascălului contestatar, de către o comisie a Inspectoratului Școlar Județean, se poate face numai în condițiile în care profesorul sau învățătorul le furnizează inspectorilor informații certe că la școala reclamată ar fi avut loc o fraudă. Dosarele sunt însă centraliate de direcorul, directorul adjunct și secretara școlii și nimeni nu are acces la ele fără aprobrea primilor doi. Chiar prin normele stabilite de Minbisterul Educației Naționle sunt încurajate, în acesat fel, delațiunea și șpaga pentru conducerea școlii, sau măcar micile atenții cu care are putea fi cointeresată secretara. Printre profesorii nedreptățiți de noua grilă de acordare a punctajelor de merit se numără și inspectori școlari cu vechime, care sunt depășiți de veteranii Cântării României. Inspectorul școlar Petre Mihai declară că nu mai speră că i se vor recunoaște pecuniar meritele, deși este autor și coautor de manuale și culegeri, iar elevii săi au ajuns de-a lungul timpului, în mod regulat, la fazele pe țară ale olimpiadelor școlare.

Hunedoara, județ pilot pentru serviciile sociale

Stațiunea Geoagiu-Băi a fost „scena” de întâlnire a factorilor implicați în domeniul protecției copilului. Printre participanți s-au aflat miniștri, președinți și vicepreședinți ai Consiliilor Județene secretari sau subsecretari de stat precum și reprezentanți din cadrul Autorității pentru Protecția Drepturilor Copilului din opt județe. Principalul punct al simpozionului a fost “Contractarea Serviciilor Sociale o opțiune posibilă și viabilă în domeniul protecției copilului”. Noul proiect de lege este prins în programul de guvernare, și întărește parteneriatul public - privat prin implicarea directă a autorităților, urmărindu-se implicarea tuturor factorilor în rezolvarea acestei probleme.

La manifestare a fost prezent și ministrul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, Gheorghe Barbu, care a ținut să precizeze că: “Este vorba despre serviciile sociale acordate persoanelor asistate, urmărindu-se înființarea unor centre de zi sau centre rezidențiale, unde copiii să poată fi supravegheați.”

Județul Hunedoara a fost ales, nu întâmplător, pentru o astfel de dezbatere, deoarece este unul dintre județele care s-a confruntat de-a lungul anilor cu mari convulsii sociale, propunându-se astfel ca Hunedoara să devină județ pilot în cadrul programelor de contractare a serviciilor sociale, fapt confirmat și de președintele Consiliului Județean, Mircea Ioan Moloț și de directorul Direcției Județene Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, Viorica Popescu. De aceea ONG-urile vor avea un rol cheie, existând astfel o competiție între acestea, fiind de preferat acele organizații care vor oferi servicii competente de protecție socială prin stabilirea prețurilor medii de cost ale anumitor servicii ce vor fi externalizate, și doar acelea care vor prezenta o solidă bonitate vor avea permisiunea de a activa în domeniul asistenței sociale. Se preconizează organizarea în județ a 20 de servicii comunitare de acest gen și deschiderea a cinci centre de zi în unele comune care se confruntă cu situații sociale deosebite.

Reformele din domeniul asistenței maternale, apreciate de experții europeni

În altă ordine de idei, D.G.A.S.P.C. Hunedoara a fost gazda unei echipe de experți europeni ce au apreciat într-un mod deosebit de favorabil implementarea proiectului de Twinning Light „Evaluarea stadiului de dezvoltare al rețelei de asistență maternală în România”. Acest proiect este rezultatul parteneriatului dintre Uniunea Europeană, Delegația Comisiei Europene în România și Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și s-a implementat în 8 județe (Hunedoara, Satu-Mare, Gorj, Covasna, Călăraș, Brăila, Vaslui și un sector de la București).

Scopul acestui proiect constă în evaluarea stadiului actual. de dezvoltare al rețelei de asistență maternală în România, implicit în județul Hunedoara.

În implementarea proiectului s-au organizat, la sediul direcției, întâlniri cu persoanele implicate în domeniul asistenței maternale de la nivelul direcției și al ONG-urilor active în domeniu (Fundația Mara, Asociația Renatre), precum și grupuri de dezbatere cu: copiii aflați în îngrijirea asistenților maternali, asistenții maternali profesioniști, asistenții sociali care lucrează în asistența maternală, părinții copiilor care se află în plasament la asistenții maternali profesioniști. Experții, au desfășurat, cu sprijinul reprezentanților direcției, dezbateri și grupuri de lucru cu categoriile menționate mai sus.

Un număr de 15 copiii aflați în îngrijirea asistenților maternali au participat la activități de grup în care și-au manifestat mulțumirea cu privire la locul unde de află și modul în care sunt îngrijiți.

Evaluarea inițială realizată de către experții acestui proiect a constituit un feed-back în ceea ce privește modalitatea de lucru în asistența maternală, considerându-se că asistenții maternali din județul Hunedoara desfășoară o activitate de calitate în asigurarea nevoilor copiilor, părinții acestor copii fiind mulțumiți de cooperarea cu aceștia, precum și cu personalul direcției, ceea ce a condus la faptul că la noi în județ există o bună practică în asistența maternală. Eficiența activității din județul nostru, precum și modalitatea de organizare în vederea implementării acestui proiect au fost apreciate pozitiv atât de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului București, cât și de către experții internaționali din proiectul Twinning Team.

Centre pentru copii cu dizabilități din Bretea Strei, la standardele Uniunii Europene

Pe aceeași linie a interesului manifestat de autoritățile județene față de acest sensibil domeniu s-a înscris și inaugurarea recentă a unui modern Centru de Integrare Socială și Profesională a Copiilor și Tinerilor cu Dizabilități. Proiectul a beneficiat, începând cu anul 2005, de finanțări de 2,7 miliarde de lei vechi de la Guvernul României prin Ministerul Integrării Europene și de patru miliarde de lei de la Consiliul Județean Hunedoara. Prin modernizarea și reorganizarea activității Centrului de Plasament pentru Copilul Deficient de la Bretea Streiului, noul centru are acum o capacitate de 36 de locuri destinate copiilor și tinerilor cu vârste cuprinse între 14 și 24 de ani.

Rămâne ca asemenea progrese semnificative să fie bifate și în domeniul asistenței sociale, unde valul reformelor se află abia la început de drum.

Stejărel Ionescu

Miel in sos de viperă

Noroc cu domnul preşedinte Băsescu!...

DUMITRU HURUBĂ

Ehe, tot televiziunea, săraca, ne-a salvat din mocirla necunoaşterii şi tot cu ajutorul Domnului Preşedinte Traian Băsescu...

Drept care: uraaaaa!!!

Aşadar, ştim cine suntem, ştim ce vrem şi cam ce trebăluim noi de la Tisa pân' la Pontul Euxin şi de la Prut la intrarea Dunării în ţinutul carpato etc., via Borş... Acum privim la televizor fără nici o tulburare sufletească şi total relaxaţi că, prin răbdarea, mărinimia şi înţelepciunea sa, Bunul Dumnezeu nu mai e cu cârca (spinarea, şalele, spatele, dosul, fun... etc. citat dintr-o zicere haralampyană) spre noi, ci s-a întors, luminându-ne mintea şi rânduind mare tihnă cugetului nostru. Fin'că, de-atâta cugetare pentru a desluşi adevărurile boscorodite de hoardele de analişti, mai ales din presa văzută, era cât pe ce să intrăm cu oiştea în perimetrul *cogito*-ului descartesian. Ne uitam la televizor gândind încet şi prost, dar acum totul e OK! Realitatea este că, din '89 încoace am ascultat la radio, am citit presa (probabil cam în diagonală ca Mircea Badea la Antena 1 la emisiunea „În gura presei"), am vizionat la tv cele mai docte şi mai categorice păreri (şi avizate, zice Haralampy mă rog...), ne-am întrebat vorbind singuri pe stradă, sau unii pe alţii, asemenea unor cretini, ce e de capul nostru... De unde venim, unde mergem... (spre UE, mă lămureşte prietenul id. mă rog...). Însă totul a fost inutil. Zadarnic armate întregi de analişti, degeaba mii, poate chiar zeci de mii de *talk-show*-uri televizate ne-au umplut auzul cu înţelepciuni fundamentale în albia cărora ne simţeam asemenea unor vietăţi insignifiante numai bune pentru fixarea în insectarul istoriei... Nimic nu s-a prins de noi până zilele trecute când Domnul Preşedinte Traian Băsescu ne-a eliberat prin intermediul tuturor televiziunilor actul oficial de identitate: suntem o ţară de mafioţi, de grupuri cu apucături suspecte roind şantajist în jurul guvernanţilor, care aveau câte-o halcă de mafie chiar pe birou (01.02.2006). Iar acestea le-a spus după ce prin noiembrie, parcă, în prezenţa preşedintelui Franţei, Jacques Chirac şi a mulţimii de reporteri tv, a sfârtecat eticheta pe care scria mare, cu cariocă neagră: „România ţară coruptă"...

-Roim chiar şi în jurul celui mai bun Guvern pe care l-a avut România după 1989, inclusiv cu miniştrii Niculăescu şi Şereş cu tot, de care domnu' Băsescu s-a cam lepădat ?, se minunează prietenul rămas fixat pe zicerea prezidenţială.

-Da, dragul meu, fix aşa, precum bine a spus cu o vreme în urmă Domnu' Preşedinte, la Jurnalele tv...

-Pfui, Dumnezeule! Înseamnă că suntem valoroşi, înseamnă că nu în zadar avem cel puţin câte-o ge(a)nă de la neînfricaţii noştri strămoşi...

-Aşa cred şi eu...

Haralampy e în culmea entuziasmului: în câteva minute şi-a făcut bagajul zicându-i neveste-si, Claustrina:

-Dragă, nu lăcrima din frumoşii tăi ochi, îmbrăţişeaz-o pe mama-soacră, că eu am un cârcel la cotul drept şiiiiii... Uite, m-am pregătit să plec în Sicilia pentru a ne prinde fraţi de cruce cu Cossa Nostra, sau măcar să ne încuscrim cu Al Capone... Iar dacă pun mâna pe zapiscă, poate dau o raită şi pe la Justiţia americană...

Doamne fereşte!, gândesc, a înnebunit bietul Haralampy...

-Dragu' lu' mama, îi zice soacră-sa, mai lasă-l în trăsnet de televizor, că te strici de tot de cap...

Însă Haralampy se preface că nu aude şi îmi şopteşte:

-Neamule, dacă fuzionăm cu sicilienii suntem mai tari decât orice fuziune din patrie.

-Apropo, îi zic: l-ai văzut la *teve* pe dom' Boc ce le-a mai zis-o la *penelişti* parafrazându-l pe Lăpuşneanu? Nu-l credeam în stare. Cum, nu l-ai văzut ? Eşti un om mort...

Da, aşa e: nu avea cum să-l vadă, fiindcă, aflat într-o stare relativ avansată de euforie, s-a speriat atât de tare de Mircea Geoană care, i s-a părut lui, că mai avea puţin până să iasă prin ecranul *MegaVijănului*, încât s-a băgat sub masa din sufragerie cu halba de „bistriţeană" cu tot şi toată seara n-a vrut să mai iasă de-acolo. Dreptatea e că preşedintele *pesedeului* se enervase rău de tot, mai ales după ce a descoperit că epuizase toate epitetele cu care să împroaşte puterea (cancer, schizofrenie, putregai...). Am „mutat" de pe Realitatea Tv pe Antena 3, dar tot aşa de nervos era domnul Geoană... Se supărase pe toată lumea, inclusiv pe colegi, cărora le-a spus că gândise un „Cod al eticii membrului de partid"...

-Un pas mic pentru om, dar mare către fostul PCR, meditează Haralampy de sub masă.

Şi cuvântarea lui Ion Iliescu, şi a lui Miron Mitrea, şi a lu'...Ce momente *pesediste*! Te ia cu frisonade...

Bine că încep Jurnalele tv de seară...

-Oho!, exclamă Haralampy. Ia uite, cuscre, ce imagini tv de la Şcoala „Geo Bogza"! Ay, mamă, ce forţoşi s-au întors din vacanţă vitejii noştri pui de daci! Bravo! Ia uite-i cum îşi încordează muşchii... Reîncep bătăliile pe câmpiile şcolare. Uraaaa! Că mai vedem şi noi un divertisment... Deocamdată corp la corp, dar nu trebuie să ne pierdem speranţa, fiindcă progresându-se în ritmul actual, există şanse reale să avem în curând armate întregi de mercenari cu subunităţi de terorişti... Ei, am glumit, desigur.

-Eşti lugubru, îi zic.

Dar, într-un fel e bine, fiindcă suntem pregătiţi moral să vedem ştirea tuturor jurnalelor tv despre condamnarea la nimic a sergentului american, Christopher VanGoethem, acuzat de declaraţii false şi ceva zăticnire a justiţiei, Păi, ce altă pedeapsă să-i dea din moment ce Teo Peter nici măcar nu se afla în taxiul lovit zice avocatul sergentului.

-*Apăi*, vezi, mă, bade, ce putere poate să aibă justiţia dintr-o ţară cu democraţie pură ? L-a teleportat pe Peter undeva prin Triunghiul Bermudelor...

Aşa că Haralampy continuă după câteva momente de tăcere:

-Noa, fratele *mieu*, spusu-ţ-am eu că osia lu' dom' Băsescu zvârlită către Londra şi Washington scârţâie dacă-i unsă numa' cu dohot de la RAFO? Spus. Nu m-ai crezut...

-Nu pricep unde baţi...

-Normal! Atunci cum să priceapă justiţia americană că trebuia să condamne un american pentru omorârea lui Teo Peter care nici nu se afla prin apropierea accidentului... Cum? Poate că omul era la cules de căpşuni în Spania... Poate că era în concert, poate...

În rest, mai vizionăm la televiziuni: penibilul serial „Piţurcă-Rădoi" din rubricile de sport; Liviu Mihaiul, uşor infatuatul redactor şef adjunct al „Academiei Caţavencu" invitat la indiscretul, incomodul şi agresivul Robert Turcescu (emisiunea 100%, de pe Realitatea Tv); *saga*-urile „Mătuşa lu' Năstase", „Văru' lu' Geoană", „Fratele lu' Băsescu" etc. Dar şi: excelentele documentare de pe TVR Cultural sau/şi emisiunea „Seniorii micului ecran" în care l-am revăzut şi auzit pe unul dintre cei mai extraordinari oameni de televiziune pe care i-a avut România, TUDOR VORNICU.

Oare majoritatea celor care se screm să realizeze emisiuni tv, or fi văzut emisiunea ?

S-o re-re-re...vadă! Cu evlavie, poate chiar stând în genunchi...

Viceprimarul Devei a călcat pe "bac"

•PNL-ul a plantat şoferu-n drum

De Mărţişor, PNL-iştii au aflat că şi-au legat şnurul precum ştreangul de gât... Fapt pentru care, presa a fost nevoită şi interesată în acelaşi timp să asiste la o conferinţă de presă menită să lămurească chestiunea notei nouă la masterat a şoferului "Ionică". Dacă era zece, nu mai era nici o conferinţă de presă, am crede.

Mircia Muntean şi "asistentul" dânsului în treburile administraţiei locale şi ale politicii P.N.L, "vicele" Florin Oancea au încercat să dreagă fiecare în felul propriu, dar şi in corpore, busuiocul. E, până la urmă, treaba lor. Noi dorim doar să punem, evident la modul obiectiv, semnele de întrebare acolo unde-s lipsă, în chestiunea greşelii comise de către liberalul Oancea Florin, - pe numele său de potenţial infractor, - întrebările cu pricina fiind legate, în mod de asemenea evident, de moralitate. Atât administrativ, cât şi politic.

De parcă n-am şti în ţara asta vorba "corb la corb nu scoate ochii"... Teza aleşilor ne prezintă o realitate suficient de greu de acceptat, însă dacă se dovedeşte totuşi a fi veridică atunci tandemul local pentru alegerile locale vizand mandatul 2008-2012 poate fi deja stabilit.

Liberalii noştri din fruntea obştii sustin sus şi tare că, prin gestul trimiterii şoferului Ionică la susţinerea examenului de masterat în locul şefului Oancea, nu s-a dorit altceva decât demascarea neregulilor din sistemul universitar şi anume "lejeritatea".

Personal, nu vedem de ce nu am fi de acord cu prezumţia de nevinovăţie invocată de către Oancea, însă postul şi postura sa la nivel administrativ local şi politic în general nu ar fi fost cazul să îi dea totuşi "permisiunea" de a săvârşi o asemenea gafă.

Bogdănel Lucian Ioan

BALADĂ
~ *în stil coşbucian* ~

"Neaua peste tot s-a pus -
A venit iarna, drăguţa..."
Vin experţii din Apus
Să ne spună: "-Voi v-aţi DUS
De pe când cu...Săniuţa;

Viaţa voastră-i cam în fum,
Iar tranziţia-i pe moarte
Pe la voi miroase-a scrum:
Vi s-a rupt căruţa-n drum
UE, încă e departe!

ma i dă mi ştepa rai,
Cât de cât să fie bine...
Dar nu mai ziditi pe plai
Căbănuţe tip serai,
Cu piscine şi cadâne!"

...Fac ai noştri tărăboi
Că-a picat pe ei năpasta:
"-Cum ? Trăznim a usturoi ?
Da' să ştiţi că, pe la noi,
Nici nu creşte planta asta!..."

Dumitru Hurubă

Gloanțe oarbe

Motto: „ Prostia multiplicată nu încetează de a fi prostie; se intensifică doar caracterul ei vizibil."

(Stanislav Lem)

Întrebarea care bântuie fantomatic spațiile noastre mediatice, cu o neîndurare obsesivă, paranoică, este: mass-media românească este cumva intoxicată, pentru a fi discreditată? Răspunsul este: da, am văzut eu! Cu țigări contra-făcute, cu mâncare fast-food și cu vodcă falsificată. Până la discreditare!

● **Tradiție: armata are scurgeri.** De data asta, scurgerile au luat forma unor biți de informație care s-au prelins din mausul unui subofițer MApN în redacțiile unor cotidiene centrale. Deși informațiile cu pricina, care par a avea legătură cu nu știu ce hidrocentrală din Afghanistan, nu mai sunt prea secrete de vreo șase luni, de când au început să se plimbe prin presă, băieții competenți de la Asociația Serviciilor Secrete s-au trezit de abia acum să facă ordine. Au dat iama prin casele ziariștilor, le-au confiscat calculatoarele, le-au întors casele pe dos și i-au mai și dus la bulău, pe motiv de deținere și difuzare de informații cu caracter secret etc. Vi se pare poate curios că au fost arestați ziariști pentru niște informații primite chiar din cadrul armatei? Sau că SRI-ul, deși informat, nu a dat nici un răspuns la timpul de atunci? Sau că Ministrul Apărării declară că informațiile sunt prea vechi pentru a mai fi chiar așa de secrete? Poate! Dar mie mai interesant și mai interesant din toată tărășenia asta știți ce mi se pare? Unde au găsit, dom'le, ostașii români printre bolovanii afgani atâta apă cât să aprindă un bec!?

● **Mustața cu colți de argint.** Țiriac-sr. s-a supărat f. tare după ce a ratat a doua oară Salatiera de Argint, ca mână stângă a lui Năstase. A jurat să nu mai mănânce salată niciodată și și-a cumpărat pușcă de șpuțer. Dar supărarea tot i-a rămas și ea a răbufnit împotriva unui ziarist, care l-a numit (oare numai el?) „măcelar" după acea „vânătoare" de pomină de anul trecut, când într-o singură zi, pe domeniul celui mai mustăcios miliardar din Europa au fost măcelăriți aproape trei sute de porci mistreți. Oare de ce s-a ofticat atât de tare mustăciosardarul, de-l cheamă pe bietul om chiar și din groapă (fiindcă a decedat și acesta anul trecut)? Ba îi mai și cere, zgârie-brânză, câteva sute de mii de euro despăgubiri! Probabil i se pare că nu sună de loc potrivit eticheta „măcelar" lipită de târtița unui părinte de consumator de iarbă.

● **Cine nu are unguri, să-și cumpere lobby**. Ungurii s-au dovedit întotdeauna mai jmecheri în politică decât omologii lor, ceilalți politicieni români. S-a văzut în toți acești șaisprezece ani, când au fost mereu la putere. S-a văzut și acuma, când s-au înghesuit să reprezinte poporul român la Parlamentul European, dar ajunși acolo au declarat că ei nu reprezintă chiar pe toată pulimea, ci doar interesele poporului român care știe să scrie corect ‚bolfos'. Așa că, după ce-și mai revine din indignare, guvernul va trebui să numească și reprezentanți ai tătarilor, rutenilor, țiganilor, sașilor, cehilor, lipovenilor, turcilor, machidonilor și, dacă mai e loc, unul al românilor care să apere interesele americanilor de la Kogălniceanu.

● **Dar l-am prins cu blonda-n...PD!** După ce a atras-o în cabinetul prezidențial și a făcut-o șefă, iar apoi, drept compensație pentru că a trebuit să o dea afară, și-a făcut-o avocată și consilieră, Băsescu nu a mai suportat gândul că nu o are aproape și ideologic pe frumoasa Elena cea cu ochii răi (sau, poate, numai pragmatici) și a convins-o să lase PNL-ul, cât o fi el de țăricean, și să adere la mai popularul PD. Pasul trebuia făcut odată și odată, fiindcă mariajul dintre cele două partide se amână după postul Paștelui cailor, din cauză de nepotrivire de caracter.

● **Toate drumurile duc la Roma.** Este vorba nu de Roma, ci de București, unde însă, așa cum zicea cineva, se duce aceeași politică oligarhică, ca în antichitatea romană. Diferența este că acolo, din când în când, ajungeau la putere democrații. La noi, asta încă nu s-a întâmplat. Știți ce este democrația? Când unii puțini și aleși de popor muncesc pentru binele poporului. Dar oligarhia știți ce este? Când unii puțini și aleși de ei înșiși pun poporul să muncească pentru binele lor. La noi nu cred că se îndoiește cineva ce fel de sistem politic funcționează!? Dar au învățat, oare, noii ciocoi ce bătălii civile porneau strămoșii noștri tocmai din cauza asta? Dacă nu, nici nu aș vrea să învăț pe pielea lor.

● **Baloane de săpun.** Ce de zgomot! Ce de zbucium! Ce de fum! Parcă auzeai clinchet vesel de cătușe atârnând la încheieturile grăsuțe ale lui Patriciu, Năstase, sau DIP, dacă nu chiar Mitrea, ca să rostim numai numele cele mai sonore, care umpleau ecranele televizoarelor și primele pagini ale ziarelor. Dar, în bună tradiție dâmbovițeană, după una-două săptămâni lumea s-a plictisit de o cruciadă atât de susținută și și-a lăsat atenția capturată de alte evenimente. PNA a lăsat puțin deoparte anchetele, până se lămurește dacă e sau nu DNA. Presa a sărit să-și apere drepturile pe care polițaii și securiștii le calcă în picioare de câte ori au ocazia. Oamenii au început să se uite și la filme. Năstase și-a interzis propria percheziție. Cum nu se mai întâmpla nimic, Patriciu a renunțat să mai intre la arest și, plictisit, s-a dus acasă.

● **Baloane de să-i pun.** Ministra Macovei și câinii ei răi au cam început să sară peste cal. Tot insistă, și la Comisia Juridică, și în plenul Parlamentului, să obțină permisiunea de percheziție în Zambaccian, unde procurorii ei, sau ce-or fi trepădușii ăia, se tot învârt cu detectoare de metale în mâini și cu raze X în ochi. Oricât de puțin l-aș simpatiza pe Adrian Năstase, de astă dată sunt de acord cu el, că toată tevatura seamănă foarte bine a hărțuială instrumentată de putere, cu dublu scop: să- l îndepărteze din prim-planul politic, ținându-l ocupat cu diverse anchete penale, și să arate Occidentului cu câtă râvnă încolțesc ei marii rechini ai corupției, pe care acuș-acuș or să-i bage în oală și or să-i servească la masa aderării. Nu cred că anchetatorii de pe Dâmbovița sunt atât de proști încât să creadă că vor descoperi bani de mită sub saltea sau influență traficată în debara. Dar cred că sunt destul de fraieri încât, plecând pe filiera chineză a termopanelor, să se apuce să caute mumii sau statuete de aur, doar fiindcă au auzit că Năstase e mare amator de artă. E foarte posibil ca acesta să fi făcut și porcării la vremea lui. Dar, dacă vrea să dovedească asta, Justiția trebuie să arate competență și să respecte legile și propriile regulamente. Până nu face asta, țin cu Năstase. Hai Adi! Ce-o fi însă cu durul Mitrea, devenit subit un băiat bun, nevinovat și cooperant, care-i invită pe anchetatori la el acasă fără mandat de percheziție, să-i pipăie elefănțeii de argint cu detectoarele de metale?

● **Leliță reporterească / N-ai o cauză mai frumoasă?** Și am putea continua: să le facă la moți casă. Pe postul tv Antena1-Deva a fost difuzat un reportaj despre viața grea și fără de viitor a celor rămași la Roșia Montană (și a celor din zona Abrudului, în general) și în care se înălțau osanale celor de la Gabriel Resources, care au investit milioane de dolari pentru ușurarea vieții localnicilor, pentru viitorul lor bla-bla... Totodată au fost făcuți cu ou și cu oțet acei gigi-contra care se opun, din interese blamabile, dezvoltării zonei și bunăstării moților. Ce nu spune autoarea acestui reportaj publicitar este că viitorul luminos, cu locuri de muncă, salarii, investiții în infrastructură, despăgubiri generoase, nu va dura decât câțiva ani, nu prea mulți, după care acei investitori obscuri se vor ușchi cu aurul și argintul, lăsând în loc o groapă otrăvită cu cianuri. Iar moții vor rămâne din nou cu gaura de la covrig și cu prea puțin mălai pus deoparte. Îi înțeleg pe cei de la GR, că îi arde la rânză să se înfigă la cașcaval, motiv pentru care au și pornit o campanie de înduioșare a opiniei publice pe toate fronturile, îi înțeleg și pe reporteri, că umblă mult și au nevoie de bani de pantofi, dar nu prea înțeleg statul român, de ce nu-și exploatează singur rezervele de aur, de care are atâta nevoie, cu una dintre societățile miniere autohtone, aflate toate în pragul desființării. Ei, nu înțeleg! Zic și eu așa... Explicația e simplă: dacă exploatăm noi, câștigă BNR; dacă exploatează ei, câștigă câțiva români șmecheri, plasați în acele atât de jinduite funcții-comision. Că românul cu dolari se îmbogățește, nu cu aur!

Arhanghelul Gabriel Resources

Scenarii obscure, regii secrete

Dom'le, formidabil cum își greșesc unii meseria! Ați văzut ce au știut să născocească băieții în negru din beznă? Cu câteva luni în urmă au strecurat în geanta unor jurnaliști niște CD-uri cu informații militare, ceva cu niște operațiuni în Afganistan, alături de americani. Respectivii mizau pe faptul că ziariștii, obsedați de senzațional, primă pagină și exclusivitate se vor repezi să le publice. Atunci ar fi urmat arestări, anchetări și condamnări pentru deținere și difuzare de informații cu caracter secret, punerea în pericol a siguranței naționale și alte rahaturi de astea grave. Scandal mare, toată mass-media agitată și ocupată cu cazul (unele chestiuni interesante, bine sincronizate, ar putea trece în această perioadă neremarcate), atenție internațională, drepturile omului în pericol, eventuală intervenție a Cotrocenilor cu inevitabila stângăcie grosolană de tip marinăresc, un circ zgomotos de natură a servi atingerii mai multor ținte. Una dintre acestea ar putea fi repunerea în discuție a competenței guvernului, care, după ce a fost depășit de inundații, umilit de profesori și neajutorat în problema Sănătății, se mai bucură și de o Justiție care nu-și cunoaște, sau nu-și aplică, propriile legi, arestând ziariști pentru vina unor angajați ai MApN sau datorită înscenărilor unor necunoscuți. O altă țintă ar putea fi presa, intimidată și „intoxicată". Apoi, Europa, scandalizată de încăpățânarea cu care România refuză să înțeleagă democrația, ne-ar da cu siguranță un vot negativ și ar mai amâna, poate, aderarea, până la viitoarele alegeri. Și, nu în ultimul rând, ni s-ar murdări nițel pantalonii kaki în ochii americanilor care, uite, lasă secrete de-ale lor în paza serviciilor secrete ale armatei și ele, ca cerneala, se scurg prin redacțiile ziarelor.

S-a întâmplat însă că ziariștii nu au pus botul la chifteaua otrăvită, ba, mai mult, au anunțat și autoritățile „competente", care însă s-au manifestat cu o suspectă lipsă de reacție. Cum partea cu intoxicarea părea să pice, regizorii oculți s-au grăbit să nu piardă tot scenariul. Și dintr-o dată, fără nici un avertisment, au răsărit ca dintr-o cutie cu arc niște anchetatori extrem de zeloși, care au răscolit casele a doi ziariști din Vrancea pe baza unor mandate întocmite în disprețul legii și arestând pe unul dintre ei. Desigur că prestația acelor paviani cu autoritate legală a aruncat o lumină proastă asupra Justiției, de parcă și așa nu era destul de tulbure, dar, din fericire ministerul s-a trezit la vreme și a mai încercat să dreagă busuiocul, eliberându-l pe ziaristul arestat. Așa că, neavând amploare, chestiunea nu a făcut valuri exagerate nici în Uniunea Europeană. Iar dacă ceea ce spunea ministrul Apărării este adevărat, adică informațiile nu sunt nici prea noi, nici prea secrete pentru a periclita vreo siguranță, atunci poate nici americanii nu se supără și vin în continuare să-și facă baze în România, spre marea fericire a lui Băsescu, care, ați văzut, se luminează la față când vorbește de bunele relații cu americanii, parcă ar mânca licurici, nu alta.

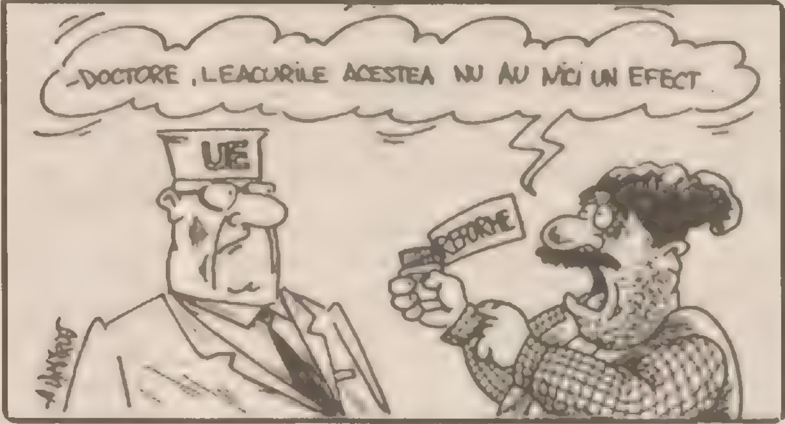
Și, fiindcă veni vorba, sper din adâncuri că Băsescu nu are treabă cu toată lăbăreala asta, nici ca autor, nici ca marionetă. Fostul căpitan de cisternă plutitoare nu este nici foarte inteligent, nici prea citit, dar are în el o viclenie de vulpe de mare și o ambiție cam bădărană și agresivă care îl pot naufragia în niște ape prea montate ca să mai poată fi salvat.

Cine ar putea fi însă acei indivizi umbroși și talentați, care concep și execută astfel de machiavelice scenarii? În mod cert, sunt niște persoane bine instruite în domeniu și care nu ezită să treacă de la plan la acțiune. La fel de clar este că sunt adversari democratizării României și ai apropierii ei de structurile occidentale. De asemenea, nu simpatizează presa, dar au multe butoane prin MJ și MAI. Te-ar duce gândul la securiști, sau foști securiști care: 1) au nostalgii ale trecutului și ar vrea să întoarcă țara la un regim dictatorial și polițienesc; 2) servesc interesele unei puteri străine, care nu ne vrea nici în UE, nici prea aproape de americani. Desigur că varianta 2) sună mai probabil, a bani mulți, ceea ce pentru un profesionist înseamnă întotdeauna un lucru mai serios decât niște idealuri schizofrenice.

Alții nu mai îmi trec, deocamdată, prin cap. Cin' să fie, cin' să fie? Ungurii sigur nu sunt, că ne-ar fi spus Vadim.

Vadimecum

Proza scurtă pe mâini bune...

Up and down

Cu fiecare carte scriitorul Radu Igna caută să-şi justifice crezul de viaţă mai mult decât scopul artistic. Cărţile sale vin dintr-o zonă a obşnuitului, fără ca autorul să facă eforturi de a inventa istoria, doar constată mişcarea lumii cu atenţie, cu puţină ironie, cu multă căldură, parcă ne-ar vorbi de aproape, conştient că doar cuvântul rostit are puterea de a da viaţă. Este o luptă pentru viaţă pe care o dau personajele sale, după modelul lor limitat, lipsit de orizont.

Scriitorul este sincer, nu inventează povestiri pentru că ele există, fac parte din lumea noastră, ca o rană.

Există o modă în lumea literară aceea de a da un scop comercial cărţilor, au fost şi sunt reţete de succes care aduc bani, dar care inventează viaţă pentru că oamenilor le plac poveştile şi pentru că sunt în căutarea unei lumi mai bune, mai altfel, a unei lumii pline de aur aici, în imediata apropiere, fără alte trimiteri, lumea nu mai are răbdare, iar lipsa de răbdare este lipsa salvarii de care fiecare avem nevoie.

Deşi Radu Igna ne avertizează că orice asemănare a personajelor sale cu situaţii sau personaje reale este absolut întâmplătoare, avertizmentul ţine de ironia sa fină, venită pe filiera literaturii engleze, este aici umorul sec al englezului prins în ceaţă, dar care vede la modul absolut…

Ultima carte "Lazăr nu mai vine", Editura "Călăuza" v.b, 2005, Deva, avându-l drept consilier editorial pe regretatul Valeriu Bârgău, este una de proză scurtă şi de viziune lungă. Se înscrie în modul de a scrie a lui Radu Igna, povestiri scurte, dar relevante, de sub mâna sa de scriitor adevărat ies aceste povestiri după apariţiile sale însemnate: "Vâltoarea", "Nimic deosebit în timpul serviciului meu", "Valea proscrişilor", etc. În Transilvania astfel de scriitori dau lumină literaturii române, deşi aceasta îi asimilează cu multă dificultate pentru că nu prea sunt "la modă"...

Spre deosebire de scrierile anterioare, această proză scurtă este străbătută de un fior metafizic profund, enigma în faţa morţii, tremurul că fiecare scriere trebuie să trimită la ceva mai înalt.

Radu Igna pare să nu fie explicit în mesaj, dar aparent acest lucru pentru că sistemul prozei sale scurte deschide lumea pentru cititor: bătrânul care la sfârşitul vieţii duce o luptă cruntă cu nucul din grădina sa, o luptă aparent inegală, un om sleit de puteri, aproape fără minte, cu mintea pierdută prin istoria noastră recentă, el vrea să fie biruitor, pentru că o viaţă întreagă a luptat. Pentru ardeleni nucul este un simbol, iar lupta finală a omului cu simbolul este una care duce spre destin, cu sinceritate, cu altruism.

Apoi prezenţa omului în faţa clădirii din Centru Perfect, necesitatea atingerii noroiului, mersul pe noroi, este unul al simbolului, pentru dincolo este covorul roşu, ca semn al puterii care cade, sau care se ridică, a puterii abstracte, rupte de oamenii care trebuie să treacă prin noroi pentru a ajunge la individul în care te poţi contopi.

Dincolo de mesajul scrierilor există deja un alt mesaj, al deschiderii spre o altă lume, liniştea din povestirile sale este una aparentă, istoria clocoteşte subteran, este istoria fiecărei zile, a fiecărui destin.

Deşi pare că autorul refuză marile evenimente ale epocii pentru povestirile simple, el de fapt ne pune la dispoziţie istoria curentă, nevăzută şi parcă fără importanţă pentru elite, politicieni, critici, istorici, care nu mai văd pădurea de copaci, vor schema de succes, indiferent dacă adevărul este scris sau nu.

Radu Igna nu ne dă "ţeapă" prin povestirile sale, el descrie istoria invizibilă aparent a oamenilor de lângă noi în căutarea identităţii propri şi nu fabricate. Întâmplările doamnei Măriuca Pistol din staţiunea românească, cu iz de cădere umană, este de fapt transpunerea în realitate a vieţii din manelele de fiecare zi pe care le îngăduim în numele libertăţii şi ne facem că nu vedem libertinajul, care nu duce nicăieri, dar deja a fabricat mediul cultural pentru mulţi. Acest lucru nu este explicit la Radu Igna, este implicit, iar discreţia sa provoacă cititorul şi, mai ales, elita din lumea artiştilor.

Escrocul din maşina de ocazie imită pe cel de sus, de la putere, nu mai are la dispoziţie un alt limbaj, un alt mecanism, s-a blocat în mecanismul tranziţiei, mimând afacerea, în fond economia noastră este imaginea unui autovehicul vechi care merge, aduce bani, deşi pare recuperat de la fierul vechi. Traseul este unul real, al celor care fac pe transportatorii de ocazie, fără autorizaţii, dispuşi să ne ducă la centru, printr-un peisaj dureros de exact. L-am parcurs şi eu, iar realitatea din spatele povestirii este o rană.

Deşi pare uşor ironic în scrierile sale, autorul, de fapt, este trist, este tristeţea unei generaţii care a ratat sosirea deşi avea o şansă extraordinară în decembrie 1989, este tristeţea profesorului, pentru că Radu Igna este un profesor serios, care îşi vede elevii căzuţi în tranşeele vieţii, bucuroşi că au soluţii, acolo unde mediul social şi de afaceri nu le are, ci doar le mimează.

Individul care face greva sa personală pentru o mărire de salariu şi două cafele gratuite pe zi, personajul care va fi disponibilizat şi va primi de fapt un şut undeva mai jos de starea sa umană, este doar în aparenţă o stare a unuia satiric, unul plin de umor, este o relitate dură iar scriitorul a fost blând cu personajul, pentru că nu l-a umilit şi mai mult, aşa cum sunt umiliţi cei mai mulţi, poate că trecerea de la o societate la alta, de la un sistem social la altul ar fi putut fi mult mai altfel, dacă omul nu ar fi fost umilit, pe când alţii şi-au făcut titluri de glorie din această umilinţă, clădindu-şi opoziţia politică pe degradarea individului, care nu mai are ieşire, în fond nu toţi putem fi oameni de afaceri, unii doar trăim în timpul nostru, cu iluziile noastre, aşa cum le are personajul povestirii - Nevoitu. Lumea paralelă dintre ceea ce facem şi ceea ce visăm este una reală, ne ducem istoria cu modestie între vise şi realitate.

Titlul cărţii este dat de povestirea scurtă "Lazăr nu mai vine", povestea vieţii unei generaţii care s-a dus, a unei generaţii care s-a ascuns într-un fel propriu identitatea, pentru a-şi câştiga pâinea zilnică, pentru a-şi câştiga viaţa, o generaţie care a plătit preţul, bolnavă fizic şi moral, roasă de acidul istoriei, Lazăr nu mai poate veni, el s-a dus, istoria l-a transpus într-o altă dimensiune, sub ochii noştri.

Fiecare povestire are tâlcul ei, are mesajul ei, Radu Igna a fost sincer cu noi, ne-a prezentat cetatea din provincie, cetatea în care oameni diverşi se unesc pentru a trăi, căutând sensul mai mult decât investitorii, neaparat străini, care nu mai vin, cetatea din povestiri poartă numele de Dolmă, după cum oraşul din America unei alte povestiri îi zice "Up and Down", în traducere Sus şi Jos, acolo unde românii îşi caută identitate, de parcă orăşelul din America este oglinda de peste mări şi ţări, de parcă tragedia umană de aici seamănă cu cea de acolo, acolo unde visăm că vom fi.

Povestirile sunt scrise într-un registru plin de umor şi sarcasm, dar tristeţea este fundalul care le dă viaţă, luciditatea omului care a sperat şi care nu mai vine, a celui care trece prin istorie cu autovehiculul de ocazie şi care până la urmă se încurcă singur în visele sale.

Dincolo de noroi este covorul roşu, înaltul demnitar i-a mai acordat o şansă omului care şi-a făcut stadiul în Văgăuna, localitate care seamănă cu una de foarte aproape.

De fapt bătrânul fără minte care doboară nucul bazat pe puterile puţine, aşa cum este descris în povestirea "Simbioză", este chiar omul care se doborară pe sine, într-o zi " în grădina apăsată de puterile primăverii ".

Radu Igna rămâne un scriitor important prin sinceritatea sa, prin scrisul aparent obişnuit, dar trist de real, cu note de umor şi sarcasm.

El scrie în povestirea "Drumul spre subterane": "După ani de claustrare în sertarele edituriii de stat, iat-o gata de drum dintr-o editură particulară, pe spezele autorului, două sute de pagini într-o copertă cu un desen suprarealist din care ţâşneşte titlul…" Igna este lucid în privinţa operei sale, simte o durere pentru că lumea literară nu poate primi viaţa pur şi simplu, deja vrea altceva, ceva ce nu s-a mai trăit, nu vrea povestiri din lumea reală, vrea poveşti de succes, precum viaţa vedetelor fabricate pe calculator, din interese economice, pentru ca lumea să scoată banii în faţa invenţiilor necesare şi să uite că trebuie zilnic să ÎNVEŢE să-şi trăiască viaţa.

Din acest punct de vedere Radu Igna este lucid, dar nu a putut trăda literatura clasică din care a învăţat să fie om…

Lazăr nu mai vine (proză scurtă), Editura „Călăuza v.b", 2005, Deva.

Constantin Stancu

Mitul "HORIA"

Cuvine-se să ne amintim că în 28 februarie 2006 s-au împlinit 221 de ani de la martirajul conducătorului răscoalei iobagilor români din Ardela Vasile Ursu Nicola, zis HORIA şi a colaboratorilor săi : Cloşca şi Crişan. A fost o zi cumplită, amarnică şi înfricoşătoare, când "aduşii de vânturi" au pus stăpânire pe Ardeal şi, în nesăbuita lor îngâmfare şi barbară sete de dominare, au vrut să înfricoşeze "munţii" şi să-i dărâme. Dar "munţii" au rămas învăluiţi în cremene, colţuroşi, dârji şi neclintiţi în veşnicia lor. În acele clipe de sfâşietoare durere şi sublimă demnitate s-a cristalizat mitul "HORIA".

Marele poet Mihai Eminescu l-a văzut pe HORIA într-o aură mitică : "O coroană munţilor se pare", iar munţii spun despre gigantul lor vecin :

"Eu am Zise-un tunet suflet mare, greu,
Da mai mare suflet bate-n pieptul său;
Fruntea-mi este albă ca de ani o mie,
Dară a lui nume mai mult o să ţie!"

(M. Eminescu "Poezii", Ed. pt. lit., 1963,p.197)

Acest mit îşi are izvorul în uluitoarea personalitatea conducătorului răscoalei iobagilor, care a" despicat în două istoria ţăran de cremene, cum n-a fost altul să-ţi semene, Horia!"

(Aron Cotruş "Versuri", Ed. Minerva, 1978,p. 404)

Marile răzvrătit împotriva nedreptăţilor, umilinţelor şi batjocurilor îndurate de iobagii români din Ardeal din partea nobilimii feudale, s-a dovedit nebănuit de răbdător, de stăpânit şi tenace doritor de dreptate. El a bătut pe jos drumul de la Albac la Viena de patru ori (1779, 1780, 1782, 1784), iar în 1874 a aşteptat dinaintea Crăciunului din 1783 şi până după Paştile din 1784, ca să stea de vorbă cu împăratul Iosif al II-lea în cancelaria imperială de la Viena.

Cu privire la vestita audienţă a lui Horia la împărat, istoricul David Prodan informează că a avut loc la 1 aprilie1784 şi că s-a păstrat în scripte şi în amintiri învăluite de legendă : "… Horia după ce-a terminat cu plângerea…s-ar fi rugat de împărat ca românii să fie eliberaţi din iobăgia ungurilor, adăugând că, dacă aceasta nu s-ar întâmpla, ei ar putea să se răscoale şi să se elibereze şi cu "cu primejdie". La care răspunsul înţelept a lui Iosif a fost : "Tuth ihr das !" (n.n Faceţi-o).

(David Prodan "Răscoala lui Horia" vol. I, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1984, p. 216).

…Şi HORIA şi-a îndemnat moţii la răscoală şi I-a condus în lupta pentru dreptate şi libertate..

Ajutaţi de armata imperială , stăpânii feudali au înfrânt răscoala, iar pe conducător l-au tras pe roată în cetatea Bălgradului, în 28 februarie 1785.

Scriitorul Mihail Sadoveanu l-a prezentat pe HORIA în momentele premergătoare execuţiei , spunând : "Horia sta neclintit, cu ochii îndreptaţi spre Dumnezeu (…) Fraţilor, eu mor pentru dreptatea noastră şi pentru naţie !"

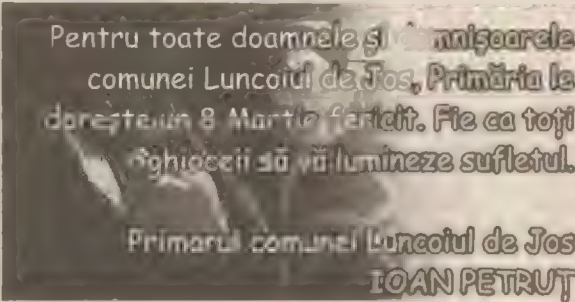
(M. Sadoveanu "Lacrimile Ieromonahului Voniamin", Ed. Viaţa Românească, S.A.,1926, p. 46)

Horia a rostit acest tezaur testamentar de conştiinţă-naţională şi socială, apoi a suportat cu stoicism absolut sacrificiul suprem…

Nici un geamăt prin văi şi prin piscuri…
Nici o lacrimă în văzduh şi prin cetini…
Doar în fiecare casă din Ardeal a răsărit un HORIA…!

La 1 Decembrie 1918 o sută de mii au venit la Alba Iulia la Marea Sărbătoare a Eliberării şi Unităţii poporului român, iar la 25 octombrie 1944 toţi eram la Carei…!

Prof. Dumitru Susan
Veteran de război

Frapiera

Orice creaţie ascunde un sâmbure misterios care atunci când este descoperit pare că deschide un tunel ciudat care duce la cel care a fabricat enigma. Oricine probabil că a încercat sentimentul neobişnuit al descoperirii ideilor proprii într-o carte, sau mai mult, chiar lanţul de silogisme şi sentimente care au dus acolo. Brusc descoperim că ne place concertul nr. 2 de Rahmaninov sau că privim stelele la fel de visător ca un filosof cândva şi ne obsedează albul deşertic al Lunii.

Fabrica de filme americană a experimentat toate ideile ce pot chinui mintea unui om, de la a rămâne singur, izolat pe o insulă (pentru clasa business amintesc că există o carte pe tema aceasta, cu titlul „Robinson Crusoe" scrisă de Daniel Defoe) şi până la a fi singurul supravieţuitor al unor cataclisme globale. Ideile de acest gen sunt puţin în extremis dar cu siguranţă un copil de câţiva ani se bucură teribil văzând că reveriile sale din serile când nu putea adormi au fost luate în serios de un om mare.

Forma obişnuită a acestui fel de revelaţie este aceasta: ideea apare într-un context iar ulterior se regăseşte de gânditorul ei într-un altul, şlefuită de un artist celebru. Acum apare momentul în care cel dintâi se simte inspirat şi parcă se întâlneşte într-un univers paralel cu cel care a avut aceeaşi succesiune de gânduri.

Uneori lucrurile stau invers.

Cântecul cu „bulgăraş de gheaţă rece" mi-a dat multe de gândit din prima clipă când l-am auzit. Tremurul vocii lui Nelu Ploieşteanu făcea ca la refren să simţim o adiere glacială. Totuşi a rămas un mister felul în care într-un cântec lăutăresc s-a ivit acest bulgăraş buclucaş. Antiteza „Bulgaraş de gheaţă rece/Vara vine vara trece…" m-a oprit în jurul ei şi am găsit de cuviinţă să consider că topirea unui cub de gheaţă în căldura verii este un prilej de tristeţe şi beţie. Asta până când nu am ajuns cu un prieten de suflet la Hanul lui Manuc. Acolo am stat la un pahar de vin alb, ideal pentru conversaţie. Atunci am privit frapiera de inox din faţa mea şi am văzut bulgăraşii de gheaţă topindu-se încet. Dacă nu ar fi existat cântecul cu siguranţă în acea noapte l-aş fi compus. Am realizat că demult, cineva ca mine, puţin trist,

s-a apucat să cânte aşa cum a simţit la vederea topirii lente a gheţii. Din nou a apărut tunelul. Compozitorul de demult nu a ales să cânte despre frunza verde sau despre floarea de salcâm, ci despre această prezenţă rece şi efemeră în tărâmul băutorilor de vin. Din nou mi-am amintit de vocea lui Nelu Ploieşteanu… Mă găseam în continuarea ideii care născuse cântecul, îi descoperisem cheia. Nu recunoşteam în cântec gândurile mele, ci cântecul se recunoştea în mine cu o vibraţie care creştea din interior.

Frapiera strălucea straniu în lumina difuză a barului. Ca un posedat în exorcizare am înfipt cupa de inox în gheaţa mată şi am deşertat-o în primul pahar de vin cu care mi-am sărbătorit eliberarea.

Cezar Prusianu

Cronica sentimentală

Pele - impresionat de bulevardele Capitalei, dar asta nu-i singura nebunie de sezon

Nu ştiu, nu-mi dau seama de la ce-de la gripa aviară, de la reforma sănătăţii care bagă boala în oameni şi oamenii-n pământ, pe capete, de la manelizarea în masă, de la revelioanele ţigăneşti televizate, măcar de-ar fi fost ţigăneşti, dar au fost... rome, hait, de la ce oare ni se trage nebunia asta care ne domină şi bruma de bucurie ce ne-o mai permitem doar la marile praznice creştine? Nu ştiu, dar, parcă, Dumnezeu ne-a luat minţile, Doamne fereşte. Şi sentimentul ăsta, mie cel puţin, nu mi se trage din ... becalizarea fotbalului românesc. Care becalizare, cu tot ceea ce înseamnă fenomenul, s-a extins de la Steaua, şi pe partea verilor lui Gigi. Mai întâi la Gică Popescu, din păcate, fapt ce l-a costat mai apoi, când a vrut să se lepede de dracu', nealegerea în fruntea F.R.F.

Apoi, becalizarea a cuprins pe Dinamo şi, prin Gică Hagi şi Ion Crăciunescu, pe Poli Timişoara, dar ţine sub control soarta mai multor jucători, antrenori şi şefi de cluburi. Ultimele victime ale clanului Becali partea Giovani şi Victor, dar nu cele din urmă, desigur, sunt Ioan Andone şi Florentin Petre, dinamovişti de-o viaţă, curăţaţi din Groapă, pentru a se lăfăi acolo, după pohta ce-a pohtit-o, acest Giovani, fost Ioan, infractor autodenunţat, acum, când şi-a dat seama că-n România de azi a fi infractor este o virtute. Fapt confirmat şi de un alt soi de Becali Nicu Gheară, care n-a reuşit să-şi înfingă ghiara decisiv în gâtul fotbalului românesc, numai în al lui Mutu şi Mircea Sandu, cu noua sa echipă federală, sindicaliştii Lupescu şi Prunea. Toţi aceştia, virusaţi doar, ca şi găinile ministrului Flutur, nu letal, dar suspecţi de necinste, după sponsorizarea de la distanţă a galei laureaţilor fotbalului autohton. Becalizat în cluburi şi gâtuit în ghiara de la Ibiza la nivel federal. Chiar aşa! Nebunia politică, prin care liderii sindicali au ajuns parlamentari, miniştri, prim-miniştri sau patroni, s-a extins, a cuprins şi fotbalul şi mă întreb din nou: acum Lupescu şi Prunea cum mai luptă, ca lideri sindicali, împotriva Patronatului, când ei au devenit şefi şi salariaţi ai Patronatului?!

Vedeţi dar, dragi cititori, că am dreptate: de unde ni se trage chestia asta prin care şi în fotbal, un joc de fapt, ne cuprinde nebunia crizelor care guvernează viaţa românilor. Şi staţi aşa, că nu s-a terminat. Dimpotrivă!

Într-un ziar central de sport, unul serios, sau aşa îmi plăcea mie să cred, pentru că la începuturile sale scriam şi eu în acel ziar, un ziarist, sau mă rog, un angajat, un salariat al respectivului ziar, a publicat un interviu cu Pele. Marele şi unicul Pele! Foarte bine, meritul ziaristului, glorie şi cinste autorului, care a ajuns la Pele şi a obţinut un interviu de la el! Dar faptul că ziaristul consemnează afirmaţia lui Pele şi amintirile sale de la Bucureşti preluate şi de o televiziune, cu o menţiune onorantă şi neadevărată! despre bulevardele largi şi curate ale Capitalei României de prin anii '70, chiar dacă atunci străzile Bucureştilor erau cu adevărat mai curate, înseamnă: 1. ori că ziaristul minte în privinţa dialogului cu Pele; 2. ori că nu cunoaşte adevărul că Pele n-a fost niciodată! în România, şi atunci se cheamă că nu e ziarist; 3. ori că Pele e senil şi confundă Bucureştii cu Budapesta, sau Varşovia, caz în care, din nou, autorul nu e ziarist!! La fel de grav pentru cei care au publicat, au aprobat publicarea unei minciuni epocale. Ce presă mai facem în România, ce nebunie ne-a contaminat în toate măruntaiele vieţii, lipsindu-ne şi de singura plăcere fotbalul pe care „odiosul" comunism nu şi-a permis să ne-o răpească. Dimpotrivă! **Fotbalul** era, neoficial desigur, nedeclarat, dar era **problemă de stat**. Şi de partid. Menită să aline, să înveselească, să abată atenţia oamenilor, clasei muncitoare, de la necazuri, să fie înjurat fotbalul, şi arbitrii, jucătorii nu partidul, nu statul, nu şefii. Acum, fotbalul e privatizat, sindicalizat, becalizat, comercializat, pe cale de dispariţie, în judeţul Hunedoara cvasi-dispărut deja, aici, unde era cel mai dezvoltat din toată ţara. Dar oamenii sunt la fel de necăjiţi, şi parcă sălbăticiţi, dacă-i privim pe scandalagii din tribune...Iar în ziarele de „specialitate" citim despre cine cu cine, cine pe cine, şi apar mai multe poze de pipiţe dezbrăcate, decât cronici de la meciuri şi, iată, minciuni gogonate, despre Pele la Bucureşti. În timp ce fotbal nu mai este...

Nicolae Stanciu

P.S.: *Între timp, Mihăiţă Pleşan, care tinde să-l eclipseze pe Mutu la apariţia în presă, dar niciodată cu mingea, a ajuns la Poli Timişoara. Fapt calificat drept evenimentul anului. Pentru ce? Cine-i Mihăiţă Pleşan? Ce a făcut el în fotbal? Declaraţii. Atât! De ce dau unii un sac de bani pentru el? Fiindcă au... De spălat?...*

Istoria Literaturii Române

De mână cu Valeriu Butulescu, Traian Băsescu intră în Istoria Literaturii Române...

La Bucureşti a apărut recent ISTORIA LITERATURII ROMÂNE CONTEMPORANE, o lucrare monumentală de aproape 1200 de pagini, la care criticul Alex. Ştefănescu (redactor şef la România literară) trudeşte de peste un sfert de secol. Cronologic vorbind, cartea acoperă ultima jumătate a secolului XX şi se vrea a fi o continuare a Istoriei literaturii române de George Călinescu. Acoperind întregul spaţiu spiritual românesc (inclusiv Basarabia şi Banatul Sârbesc) şi o perioadă de timp destul de lungă, autorul Istoriei se dovedeşte extrem de exigent în selectarea numelor incluse, fapt care a stârnit deja vii controverse. Lucrarea este departe de a fi ceea ce sugera, paşnic şi conciliant, într-un aforism Valeriu Butulescu: „O carte de onoare în care să ne iscălim cu toţii". Exigenţa devine uşor nedreaptă, mai ales faţă de provincie. E suficient să amintim că din tot judeţul Hunedoara beneficiază de prezentare doar două nume, amândouă din Valea Jiului: Ion D. Sîrbu şi Valeriu Butulescu.

Prezentat în termeni elogioşi, Ion D. Sîrbu rămâne „un artist al reacţiei imediate. Intermedierea, elaborarea, amânarea, indiferent din ce cauză a emiterii unei opinii îl agasează. El este pistolarul care vrea să apese prompt, ori de câte ori este cazul, pe trăgaci..."

„Ion D. Sîrbu este el însuşi, ca scriitor, şi în textele publicate în timpul vieţii, şi în cele care i-au apărut abia după moarte, chiar dacă imaginea sa dinainte de 1989 pare oarecum voalată. Şi într-un caz, şi în celălalt vine în prim-plan un om care problematizează existenţa cu ardoare şi care încearcă greoi să se joace, din dorinţa de a comunica sincer cu semenii.

Se poate face, în schimb, o distincţie cu adevărat semnificativă, între ceea ce este literatură propriu-zisă şi ceea ce este literatură non-fiction în opera lui Ion D. Sîrbu. Scriitorul se simte în mod vizibil stânjenit atunci când trebuie să respecte protocolul elaborării de pildă a unui roman. Regulile ficţiunii constituie pentru el un fel de birocraţie a scrisului pe care, fie o respectă cu o conştiinciozitate exasperată, fie o încalcă impetuos, avântându-se în divagaţii interminabile. Tot el, însă, atunci când îi scrie unui prieten sau îşi notează ceva în jurnal trăieşte din plin libertatea ameţitoare a exprimării. Se simte, într-o asemenea situaţie, atât de liber, încât trece cu uşurinţă de le un subiect la altul, expeditiv, concis, fără să mai alunece în dezvoltări obsesive. În acelaşi timp, eliberat de obligaţiile autorului de beletristică personaje, epică etc. se plimbă dezinvolt de la o extremitate la alte a registrului stilistic, fiind cu egală vervă liric, patetic, sarcastic, solemn, familiar, savant, popular ş.a.m.d.

Aceasta nu înseamnă că ficţiunile lui Ion D. Sîrbu ar prezenta mai puţin interes. Romanele Adio, Europa!, Lupul şi catedrala, De ce plânge mama, proza scurtă din Şoarecele B şi alte povestiri, ca şi unele piese de teatru îndeosebi Arca bunei speranţe constituie o operă literară originală şi plină de dramatism, imposibil de ignorat. Totuşi, marea realizare a scriitorului rămâne secţiunea de non-fiction în care ar trebui să includem dar nu mai avem cum - şi captivantele lui intervenţii din cursul unor discuţii cu diverşi prieteni şi cunoscuţi.

La Ion D. Sîrbu „totul este imprevizibil, totul uimeşte şi încântă, dar cel mai mult impresionează sensibilitatea dureroasă a autorului faţă de urâţenia stilului de viaţă comunist. (...) Ion D. Sîrbu îi persiflează nemilos pe contemporanii săi, îi caricaturizează violent, fără să devină însă cinic. Satira este la el o formă de autoflagelare. Când biciuieşte pe cineva cu biciul cuvintelor, scriitorul suferă mai tare decât victima".

În ce priveşte prezenţa lui Valeriu Butulescu, acesta este o descoperire mai veche a autorului Istoriei literaturii române contemporane. Alex. Ştefănescu rămâne probabil criticul român cel mai acaparat de creaţia aforistică a acestuia, despre care a scris cu un entuziasm repetat în România Literară, Flacăra, SLAST, Vatra, Magazin, Lumea de azi, Familia etc. Alex Ştefănescu a avut curajul şi premoniţia să scrie pe vremea comunistă, când aforismele lui Butulescu se publicau în revista Rebus, printre cuvinte încrucişate, înainte ca acestea să împânzească lumea: „Valeriu Butulescu este un mare scriitor. Aceste propoziţii risipite de el prin periodice şi broşuri obscure sunt propoziţii de aur."

Scriind despre acest autor din Petroşani (membru al cenaclului literar „Boema"), Alex. Ştefănescu rămâne la fel de tranşant şi în Istoria literaturii romane contemporane. Cităm un fragment din această prezentare:

„Desfiinţarea cenzurii i-a dat posibilitatea să se manifeste, în sfârşit, impetuos, conform temperamentului său, unui foarte inventiv scriitor din Petroşani: Valeriu Butulescu (...) A debutat, în urma unor lungi şi complicate demersuri, în 1985 cu un volum de aforisme de un nonconformism spectaculos, Oaze de nisip, publicat la Ed. Litera. După 1989 el şi-a luat revanşa, reuşind să pună în circulaţie până în prezent, peste douăzeci de volume (de poezie, teatru, traduceri, eseuri etc.).

Dar genul în care a atins cel mai înalt nivel (nemaiatins de alţi scriitori români înaintea lui) rămâne aforistica. Mulţi critici literari cred că acest gen este prin definiţie şi în mod iremediabil minor. Se înşeală. Dovada o constituie textele ultrascurte, dar de o remarcabilă densitate literară (şi uneori şi filozofică) semnate de R. Tagore, Fr. Nietzsche, La Rochefoucauld, J. Renard, E.M.Cioran, St. Lec ş.a.

Lor li se adaugă Valeriu Butulescu, ale cărui aforisme n-au nimic din vetusteţea „cugetărilor" atâtor contemporani. Valeriu Butulescu se exprimă prin propoziţiile sale disparate (şi întotdeauna elegante, ca un nod de cravată bine făcut). Ele acoperă un registru stilistic întins, de la ironia caustică, fără replică şi până la confesiunea deznădăjduită, de la lirismul înalt şi până la exuberanţa inventatoare de paradoxuri. (...)

Românii întârzie să-l descopere pe Valeriu Butulescu. Deocamdată l-a descoperit străinătatea, unde cele aproximativ 2000 de aforisme ale sale (dintre care 200 sclipitoare) i-au apărut traduse în aproximativ 20 de limbi."

Vrând să scoată în evidenţă şi activitatea politică a lui Valeriu Butulescu, constantă şi fidelă aceluiaşi partid, (două mandate de consilier municipal, două mandate de consilier judeţean şi un mandat de deputat) autorul Istoriei ilustrează materialul descris cu o fotografie de campanie, în care Preşedintele României îi strânge bărbăteşte mâna lui Valeriu Butulescu. Cu această ocazie, omniprezentul Traian Băsescu intră şi în Istoria Literaturii (singura în care nu era!) condus, şi încă de mână, de mână de către un scriitor din Petroşani.

O lacrimă pentru fratele Valeriu

Atunci când oamenii, dar şi cărţile, încă mai respiră lângă noi, se face din nou Primăvară...

Nebunia ce se naşte în noi în fiecare zi ne dă infinit mai mult curaj să nu abandonăm lupta pentru sâmburele minuscul de împlinire pe care rareori îl mai numim ideal. Pentru Valeriu, harul scriitoricesc s-a conturat pe o tinereţe zbuciumată şi mai apoi pe o generozitate umană pentru mai tinerii aspiranţi la gloria literară pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Entuziasmul anilor de odinioară, ani de cenaclu şi cafenea literară, de turnee de documentare şi intensă trăire au fost un adevărat ferment pentru mulţi dintre actualii scriitori şi jurnalişti care nu s-au pierdut pe drum.

Sufletul acestor emulaţii era Valeriu, un fin observator şi atent călăuzitor al tinerilor ce aveau ceva de spus.

Îmi aduc acum aminte poate despre nesfârşitele discuţii despre Montaigne, Kierkegaard, Shopenhauer ori Freud, de nopţile petrecute prin camerele de hotel la întâlnirile cu scriitori din toată ţara, acolo unde polemicile stârneau nu odată adevărate vârtejuri. Dar mai presus de toate nu pot să uit sfaturile lui Valeriu care îmi spunea mereu „scrie, scrie, pentru că asta e tot ce rămâne".

Timpul a risipit, din păcate, în cele patru zări, pe mulţi dintre cei pe care generozitatea şi căldura lui Valeriu i-a atins ca o aripă de înger. Refugiat între scris şi sânge, dacă ar fi să-l parafrazez pe Ernesto Sabato, Valeriu nu a abandonat niciodată lupta pentru o lume mai bună prin ceea ce scria zi de zi. De aceea a rămas un învingător prin creaţiile sale, familia, cărţile şi poate noi, cei care l-am cunoscut îndeaproape şi atinşi de aura lui ne-am salvat de neant. Pentru toate acestea nu pot să nu las pradă flăcărilor o lacrimă pentru fratele Valeriu.

Daniel Mariş

Rămâne un dătător de speranţe

In ultimii ani trăia aproape de incandescenţă, acoperindu-se cu cărţi părea invulnerabil privind totuşi cu teamă clepsidra pe care într-o zi zeul poeţilor n-a vrut s-o mai întoarcă. Marea provocare venise. Cel care a scris "alfabetul straniu" era prietenul tuturor cititorilor săi, speranţa nedreptăţiţilor întru ale vieţii. Mi-a fost dat să aud pe stradă sau în locuri unde dreptatea se împarte strâmb : "Du-te la Bârgău, la "Călăuza"!" Omul Valeriu Bârgău nu mai există, dar "Călăuza noastră" mai da, precum şi acei care l-au cunoscut pe la şezători literare, la cenacluri, la vremea bucuriei când îşi trimitea câte o carte către cititorii care mai suntem câte unii, azi.

Ca un fior rece a trecut vestea morţii sale prin oraşul de lângă Cetate, răsfirându-se până în îndepărtate colţuri ale ţării. A trăit ca un poet adevărat, nedespărţindu-se de cuvinte decât atunci când boala nu i-a mai permis să ţină în mână o carte sau o revistă literară.

Sub lumina incredibil de albă din salonul de la terapie intensivă, respira adânc şi rar înconjurat de aparate dătătoare de speranţe. Privea departe în copilărie, sau poate mai departe...Nu mă vedea, a fost doar o iluzie că a mişcat genele.

Nu părea un om care s-ar stinge, ci doar un bărbat puternic care se odihneşte după o trudă grea. Ar fi vrut să petreacă Revelionul cu prietenii de la "Călăuza", dar dorinţa s-a sfârşit ca unul din multele sale visuri, abrupt. Ar fi vrut, să...

Andrei Caucar

Un calendar

La plecarea din universul văzut al unui scriitor, rămân să vorbească în numele lui cărţile pe care le-a scris. Alături de acestea, cărţile editate, ziarele şi revistele pe care le-a tipărit sau la care a colaborat, alături de faptele de orice fel care i-au marcat existenţa, reprezintă fără îndoială „semne particulare". Dar aşa cum un singur cuvânt poate fi spus în zeci de feluri şi poate însemna foarte multe lucruri rămânând mereu acelaşi, schimbându-şi contextul nu şi forma, tot la fel scriitorul rămâne acelaşi în timp şi în afara timpului, iar omul şi scriitorul formează un întreg.

De aceea nici despre scriitorul Valeriu Bârgău nu poţi vorbi despărţindu-l de ceea ce a reprezentat el ca OM.

L-am cunoscut în urmă cu zeci de ani, prietenia noastră s-a născut spontan şi nu au existat de-a lungul ei momente de declin sau ruptură

Apartenenţa la cenaclul literar pe care l-a condus cu competenţă şi modestie („ritmuri hunedorene") mi-a dat mereu încredere în forţele proprii. Participarea alături de el la diferite manifestări literare mă făcea să am un sentiment aparte, de linişte sufletească şi împlinire. Zidirea unei publicaţii periodice („Călăuza") a reprezentat încă o dovadă a acestei prietenii, Valeriu Bârgău oferindu-mi dreptul de ultimă verificare a numerelor de început ale acestea.

Cu toate acestea nu am lucrat împreună, fiecare urmându-şi destinul aşa după cum se întâmplă întotdeauna în viaţă.

Ne întâlneam sporadic dar cu bucurie. Răutăţile lumii din afară nu ne-au afectat prietenia.

Ultima oară ne-am întâlnit în decembrie, înainte de Crăciun. Mi-a oferit un calendar pentru noul an. Era aşa cum îl ştiam, doar puţin mai obosit.

În inima mea chipul lui va rămâne pentru totdeauna acelaşi, bun şi luminos, „plecat să se odihnească puţin".

Cu bine prieten drag!

Dumitru Tuhuţ

Soarele de deasupra lui Shakespeare

Ce triunghi de lumină mă înfăşură rece
Ce arc mă trage înspre stâncile
vulcanice
Soarele îmi acoperă tot mai des faţa
Mă strânge în chingile lui cosmice.

Am obosit de umblat printre lucrurile
acestei scene
în pumni am avut regi şi saltimbaci
prinţi şi nerozi
timpul purta bătălii navale cu ideile
mele
prin lunetă observam mişcările
noroadelor
hărţile ce se schimbau mereu de se
înnegrise hârtia
de patimile păcătoşilor regi.

Norul de lăcuste s-a abătut asupra
Angliei
Au sunat copacii clopotele vechi
ierburile au fost ridicate în aer
soarele s-a rupt în două deasupra mea
şi prin crăpătură am văzut rădăcina
lumii
amară.

Că am existat că nu am existat
Soarele a stat aprins deasupra
creştetului meu.

Încă nu-i prea târziu

Doar când are loc o tragedie realizăm cât de neputincioşi suntem în faţa morţii. Poetul, prozatorul, criticul, editorul, redactorul, jurnalistul şi prietenul Valeriu Bârgău a fost un om de vasta cultură, intelectual de înaltă clasă, cu un caracter puternic şi entuziast, dedicându-şi viaţa (de după 1 februarie 1990) muncii non-stop către semenii săi. Să nu uităm că acest scriitor a înfiinţat "Călăuza", primul ziar liber din judeţul Hunedoara, şi concomitent a pus bazele Editurii Călăuza

Pe Valeriu l-am întâlnit în urmă cu vreo 20 de ani, pe vremea când era preşedintele Cenaclului "Ritmuri" (Deva). De-a lungul timpului m-a încurajat într-ale scrisului, 'punându-mă' să-mi adun 'opera' pentru publicare, amintindu-mi astfel că ar păcat dacă aş irosi talentul ce-l am...

Pentru cei ce nu l-au cunoscut pe Valeriu Bârgău, încă nu-i târziu a-l întâlni! Mergeţi la biblioteca, la Editura Călăuza sau tarabele de ziare (& cărţi) din oraş şi citiţi cărţile semnate de el: "Epistolele tânărului Theodosie, fiul lui Neagoe Basarab", "Floarea soarelui sau Mâna de lucru", "Jurnal de uzină", "Tulburarea naturii", "Utopia profesorului Dunca", "Plantele din fereastră", "Steaua de pământ", "Noima de aur", "Poezii în zori", "Semne particulare", "Generaţia '80: Precursori & urmaşi", "Sfârşitul lumii", "Alfabetul straniu în care vă vorbesc"...

Ultima dată l-am întâlnit în septembrie anul trecut, la lansarea "Scufiţei Albastre", dar am reuşit să vorbim la telefon înainte de Crăciun. Îmi aduc aminte de multiplele planuri de viitor, şi frustarea acestuia cu timpul care trecea mult prea repede, pentru el, cel obişnuit să-şi vadă visele împlinite. Valeriu Bârgău este o pierdere grea pentru atât literatura romană cât şi pentru judeţul Hunedoara! Sincere condoleanţe familiei şi tuturor celor ce l-au cunoscut!

Daniela Bullas

În dimineaţa zilei de 3 ianuarie 2006, ca urmare a unui atac cerebral, a încetat fulgerător din viaţă scriitorul VALERIU BÂRGĂU, membru al Uniunii Scriitorilor din România şi unul dintre poeţii cei mai interesanţi ai generaţiei sale.

A colaborat, de-a lungul anilor la toate revistele literare din ţară, iar debutul său editorial, cu volumul de versuri FLOAREA SOARELUI sau mâna de lucru (1978), la prestigioasa Editură „Cartea Românească", a fost primit foarte bine de critica literară. În continuare a mai publicat: volumele de versuri, ALFABETUL STRANIU ÎN CARE VĂ VORBESC (1980), TULBURAREA NATURII (1982), PLANTELE DIN FEREASTRĂ (1984), NOIMA DE AUR (1986); SFÂRŞITUL LUMII (1992); APOCALIPSA DUPĂ VALERIU (1996); volumul de critică literară de întâmpinare GENERAŢIA '80: precursori & urmaşi (1999); romanele: UTOPIA PROFESORULUI DUNCA (în colab.)(1986); SEMNE PARTICULARE (1988); reportaj literar: JURNAL DE UZINĂ (1981); STEAUA DE PĂMÂNT (1985); interviu: DIRECTORUL DE CONŞTIINŢE (interviu cu Mircea Ciobanu)(2003). Mai avea în pregătire volumul de interviuri tinerii scriitori care au format „generaţia '80" (1984-1987), PECETEA UNEI GENERAŢII...

Cu ocazia împlinirii vârstei de 55 de ani, Editura „Cartea românească" a publicat anul trecut antologia ALFABETU STRANIU (seria „Hyperion"), versuri din volumele semnate de Valeriu Bârgău.

Valeriu Bârgău a fost unul dintre cei mai importanţi animatori ai vieţii literare din judeţul Hunedoara. A fost până la trecerea sa în nefiinţă, timp de 16 ani, fondatorul şi conducătorul publicaţiei săptămânale CĂLĂUZA; al Editurii CĂLĂUZA v.b. şi al revistei de cultură ARDEALUL LITERAR; de asemenea, a îndeplinit funcţia de preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor din judeţul Hunedoara şi cel care, printr-o politică editorială echilibrată a lansat spre inima cititorilor noi nume de autori care, în timp, au confirmat.

Poet de mare sensibilitate lirică, eseist, publicist şi jurnalist de forţă, Valeriu Bârgău a plecat dintre noi, cei care l-am cunoscut, lăsând în urma sa neîmpăcarea că soarta l-a luat dintre prieteni mult prea devreme.

Tratat despre morţi
(eu fără mormânt)

Tot mai des am impresia că vântul e
energia
morţilor fără mormânt
Umblând slobodă pe suprafaţa
pământului
Umplând golurile din mări, plămânii
mecanici
ai cerului
irigând sângele fiinţelor
bătând darabana pe cocoaşa micului
păstor
sfidând legea gravitaţiei
- arătând tuturor legea lui Dumnezeu.

Cu toiagul lui Moise ridicat
Morţii fără mormânt duc lumea
în eter
energia lor bizară nu e de stăpânit
ei nu au odihnă până nu vor învia
pentru a se ruga în linişte.

Cei fără mormânt au aripi după
moarte
Umblă prin văzduh precum îngerii
bătuţi de vântul propriilor suflete !

S-a ştiut înconjura de prieteni, vorbindu-le în alfabetul său "straniu"

Imi amintesc acum, că "Alfabetul straniu în care vă vorbesc" a fost primul volum de versuri pe care poetul Valeriu Bârgău mi l-a dăruit; de aici, a început şi o frumoasă şi îndelungă prietenie...Prin 1989, la o şedinţă de cenaclu literar "Ritmuri", lui Valeriu Bârgău l-a surâs ideea de-a se lăsa intervievat de un tânăr poet, în care de altfel a fost primul care a crezut. "Întâmplarea" s-a petrecut în pagina dedicată "Scriitorului tânăr la maturitate" găzduită de către "Suplimentul literar-artistic al Scânteii Tineretului", care era condus pe atunci, prin excelenţă, de poetul Lucian Avramescu. Strecurându-mă printre printre rândurile acelui interviu, cred că aş putea acum reproduce cel mai bine imaginea celui care a fost şi rămâne OMUL şi POETUL Valeriu Bârgău...

Daniel Marian

Valeriu Bârgău: "Eu cred că un dar minunat cu care este înzestrat omul şi de care se folosesc foarte puţini inşi, este imaginaţia. Mi se pare că imaginaţia (socotită în toate domeniile materiale, spirituale) este cu adevărat **motorul** care întreţine fiinţa, îi dă verticalitate...Orgoliul creaţiei este o însuşire unică; asta contează şi mă interesează mereu teritoriul acela minuscul (sau uriaş în cazul geniilor) în care se inventează limbaje, culori, fiinţe-conglomerat, sunt probate şi exploatate pentru prima dată senzaţii, ritmuri biologice, energii necunoscute şi neutilizate până atunci..., într-un cuvânt totul de la capăt pentru că existăm şi astfel contăm în evoluţia mare. Tot aşa de mult contează pentru mine (şi cred că nu numai pentru mine) **prietenia.** Nu ştiu dacă ai observat, poete, faptul că oamenii care au puţini prieteni, ştiu să preţuiască, să păstreze cu adevărat, prietenia... De altfel, vreau să spun că, cei mai buni prieteni ai mei sunt chiar cărţile mele; cu ele mă cert mereu şi nu mă împac adesea. Dar, să ştii că eu nu pot să mă-dezic de cărţile mele aşa cum nu pot trăi fără inimă sau fără creier. Fără ele, cum ar spune Geo Bogza (care m-a sfătuit dacă ţin la talentul meu să nu plec niciodată din centrul ţării la Bucureşti) **nu poţi să fii om întreg...**"

"Primul meu interviu l-am făcut cu Ştefan Tripşa, eroul oţelar de la Hunedoara. Însă primul interviu cu un scriitor au fost de fapt două. În aceeaşi zi am discutat cu D.R. Popescu despre Prinţul Hamlet şi demetropolizarea culturii, a literaturii, iar cu Nicolae Prelipceanu am dialogat despre minunata lui poezie. Prelipceanu e un mare poet...Iar rubrica "Generaţie şi creaţie", concepută împreună cu Vasile Sălăjan şi derulată pe parcursul a mai bine de doi ani şi jumătate în paginile revistei "Tribuna", constituie cea mai frumoasă amintire. Au rezultat din aceste zbateri ale mele şi ale revistei clujene, circa şaptezeci de interviuri cu tineri scriitori, pagini care vor alcătui volumul **"Lumea de azi Lumea de mâine"**.

"Ştii, eu socotesc foarte simplu că poezia e filosofia unei naţiuni iar proza e chiar naţiunea respectivă care înţelege filosofia după cum poate... Dacă nu aş scrie proză mi-aş sufoca poezia cu treburile mele de zi cu zi (cum am făcut în primul meu volum "Floarea soarelui sau mâna de lucru"), cu energii extrem de puternice care se declanşează la un moment dat fără a le mai putea controla...Reportaje scriu din pricina unor oameni pe care îi întâlnesc. Simt că trebuie să scriu despre ei. Atunci, fierbinte. Chiar dacă i-aş relua mai târziu într-o carte de ficţiune, pentru moment m-aş simţi vinovat dacă pe acei oameni nu i-aş aduce în atenţia celorlalţi oameni... Primul reportaj a fost de fapt o simplă relatare care multor inşi li s-a părut a fi absurdă. Jur şi astăzi că fapta s-a petrecut în realitate. În Sibiu, la parcul Arinilor, nişte soldaţi TIR-işti au "organizat un pluton din...sticle de bere şi comandau pe rând: "Drepţi!", "Culcat!", "Salt înainte!" asupra indolenţei şi imobilităţii acelor ostaşi de sticlă. M-a şocat la ei "cruzimea" cu care îşi repetau comenzile, ritmul acelor comenzi. Eu însumi învăţam pe vremea aceea cum se dau comenzile şi astfel, fenomenul făcea parte din ziua de lucru."

"Mi-am făcut intrarea în literatură - dacă se poate spune aşa, pe la "poşta redacţiei". Era pe vremea când poştele redacţiilor erau ţinute de mari şi generoşi scriitori...Dar am să-ţi vorbesc despre altceva...În momentul când am publicat primele poezii şi am fost salutat de câţiva scriitori importanţi, eram atât de fericit încât aşteptam ca din clipă în clipă să cadă cerul pe pământ. Dar asta nu s-a întâmplat. Întâi am fost dezamăgit şi m-am încrâncenat pe bolta care părea că e înţepenită acolo sus. Abia mai târziu mi-am dat seama că scrisul nu are nimic de-a face cu meseria de maestru de ceremonii, cu veşnicele dineuri în care se serveşte şampanie amăgitoare... Am înţeles asta de la scriitori cu care am discutat mult în acea perioadă: Mircea Ciobanu, Ion Gheorghe, George Bălăiţă, D.R. Popescu... Ca şi oricare altul, la început am căutat, desigur, critica cu înfrigurare, pot spune că scriam "cu ochii la critică", dar apoi am descoperit că nici o ştiinţă nu poate ajunge până în zonele adânci ale fiinţei mele unde iau naştere poemele. Dacă ar fi existat acea ştiinţă, efortul fiinţei mele devenea superfluu... Văd că mă întrebi despre colegii de generaţie şi eu nu ştiu ce să-ţi răspund. Adrian Popescu îmi spunea mai demult că suntem din aceeaşi generaţie. Cei mai tineri îmi spun în scrisori că n-am nimic din "aristocraţia" generaţiei 70 şi că, dimpotrivă, am nonşalanţa şi fragmentarismul lor...Îţi dai seama că aici nu poţi să decizi de unul singur gata, eu sunt la 70 sau eu sunt la 80. Aşa că n-am nimic de adăugat la o situaţie evidentă eu sunt acolo unde scriu."

"Întotdeauna, după apariţia unei cărţi sunt nevoit să fac o pauză de câteva săptămâni, timp în care starea de bucurie mă împiedică să pătrund în profunzimi. Se mai întâmplă şi invers. Recent, primind din Marea Britanie dicţionarul **"The International Authors And Writters Who s Who"** în care figurez cu bio-bibliografia, am fost cuprins de o altfel de bucurie...Că tot veni vorba, **eu nu am puterea de a vorbi despre biografia mea. Viaţa mea "trăieşte" în conştiinţa oamenilor între care am trăit şi odată ce am trăit, de ce mai e nevole să şi relatez cum am trăit?"**

Singur prin singurătate

Am venit spre voi să mă cunoaşteţi, sunt de undeva din apropiere şi vin îmbrăcat în haina singurătăţii. Umblu prin păduri, hai-hui pe străzi, prin colţuri de parcuri pustii, şi de cele mai multe ori stau de vorbă cu însuşi umbra mea şi îi povestesc despre prietena mea singurătatea, spunându-i cât de bine ne simţim unul alături de celălalt. Cei care veţi citi aceste rânduri cu siguranţă că nu mă cunoaşteţi, şi de aceea vă las pe fiecare în parte să vă faceţi o părere despre mine şi despre lumea singuratică în care trăiesc. Întotdeauna am fost EU singur, cu singurătatea mea. Poate veţi spune că sunt un nebun, nu vă contrazic deoarece, aşa cum există nebuni frumoşi, există şi nebuni singuratici. Alături poate fi şi o EA, dar doar atât: O EA. Dacă acceptă, împreună vom putea porni prin singurătate, dacă va accepta să fim noi doi şi singurătatea noastră.

Acesta ar putea fi un început frumos, un început despre aducere aminte pentru cei care au fost şi nu mai sunt printre noi, dar care mereu rămân vii în sufletele noastre. A plecat alături de îngeri să se odihnească pe umerii norilor singuratici, a plecat dincolo de nefiinţa noastră, într-un înalt pe care puţini îl putem percepe, să trăiască în singurătatea lui. A făcut parte din generaţia optzeciştilor şi la numai 55 de ani a plecat dincolo de graniţele imaginaţiei lăsând un imens gol în inimile noastre. Uneori bun, alteori rău dar cu inima curată, Valeriu Bârgău şi-a mutat domiciliul, pe un tărâm nevăzut dar totuşi închipuit, pentru a putea să-şi scrie în linişte opera ce a început-o în urmă cu zeci de ani, alături de singurătate, singura care nu îl părăseşte.

Este frumos să trăieşti în singurătate, să nu vezi şi să nu auzi pe nimeni, să stai ca mine la o masă şi să scrii, să scrii cu singurătatea despre singurătate. Afară să bată vântul, să plouă, sau să fie ger, iar eu să îmbrac haina singurătăţii, atunci când razele de soare vor săgeta sticla murdară a geamului de la fereastra dinspre răsărit. O masă pustie cu răvăşeli de hârtie de scris, ţăcănit de maşină, iar în pădure trosnet de lemn uscat. Pe uliţa satului mai trece câte o umbră, trece, trece şi niciuna nu vrea să se oprească la geamul meu. Stau singur alături de focul care bubuie în sobă, afară din când în când se mai aude câte un hămăit, poate vreo vulpe a dat iama prin găini. Ea nu ştie oricum ce este singurătatea. Pe dealuri răsar luminiţe, e târziu, destul de târziu pentru a mai căuta o altă poveste, şi de aceea vreau să vă spun vouă: Noapte bună, iar lui Valerică, în loc de Adio: Rămâi cu bine, bunul meu prieten.

Stejărel Ionescu

Încă o dovadă a destinului nedrept...

În peisajul literar şi cultural al judeţului Hunedoara şi chiar între cei care l-au cunoscut, Valeriu Bârgău a fost cel care a demonstrat, oricui a vrut să priceapă, o putere de muncă şi o vitalitate creatoare aproape neverosimile. Întâmplarea a făcut să-l întâlnesc în urmă cu destui ani şi să încropim o legătură prietenească ceva mai aparte, cu unele sinuozităţi, dar care a durat vreo trei decenii. Aşadar, am avut ocazia, şi am profitat de ea, să-i urmăresc evoluţia artistică destul de îndeaproape, invidiindu-l. L-am invidiat pentru extraordinara sa putere de muncă, pentru realismul său şi pentru finalitatea/materializarea arderilor sale interioare creaţia artistică. Cu ce eforturi, cu câtă voinţă, ambiţie şi numai el şi Dumnezeu ştiau cu câte sacrificii, a avut curajul formidabil de a risca să-şi joace existenţa pe cartea unei întreprinderi particulare din domeniul culturii: ziar, editură, revistă literară... Sunt convins că nu i-a fost uşor şi tocmai de aceea, l-am invidiat, în sensul cel mai curat şi uman cu putinţă, pentru că nu ştiu câţi dintre noi, scriitorii, ar fi avut acest curaj aproape nebunesc. El a făcut-o şi a învins, fiindcă a avut în fiinţa lui „ceva" de învingător. Nu mă voi referi aici la creaţia sa, la cărţile publicate, am făcut-o cu altă ocazie şi cred că o voi mai face... Acum vreau să spun doar atât: din nefericire, Valeriu a plătit mult prea scump realizările sale, sacrificându-se pe sine...

Prea timpuriul său sfârşit, la nici 56 de ani este, într-adevăr, încă un argument al nimicniciei noastre în faţa indiferenţei destinului împotriva căruia cu ce şi cum să ne opunem ? Decât cu aplecarea frunţii în semn de pioşenie pentru cei care pleacă pe drumul neîntoarcerii.

Dumitru Hurubă

Doresc tuturor femeilor cu ocazia venirii primăverii să aibă linişte şi fericire în suflet, să renască aşa cum renaşte în fiecare an natura, să adune flori de viaţă şi iubire adevărată, să iubească şi să fie iubite cu sinceritate, să fie înconjurate de prieteni.
Vasile C IORGOVAN VELICHI
Director Executiv al Agenţiei Judeţene pentru Ocuparea Forţei de Muncă Hunedoara

Cele mai frumoase gânduri şi sentimente de recunoştinţă le adresăm cu prilejul zilei de 8 Martie tuturor doamnelor şi domnişoarelor.
Multă fericire şi bucurie în suflet, sănatate şi împliniri din partea Primăriei Haţeg
Primar, NICOLAE TIMIŞ

Cu prilejul zilei de 8 Martie, dorim tuturor doamnelor şi domnişoarelor fericire, sănătate, noroc şi vise împlinite, pace, linişte şi bucurii.
Dir. Sucursala HIDROCONSTRUCŢIA Filiala RÂU MARE
Dipl. Ing. IOAN RADU

Ziua de 8 Martie să vă aducă căldură în suflet, multă dragoste, bucurie şi împliniri tuturor femeilor şi îndeosebi celor din comuna Sântămărie Orlea.
Primarul comunei Sântămărie Orlea
FILIP IOAN VICTOR

De ziua de 8 Martie doresc tuturor doamnelor şi domnişoarelor să aibă parte de o primăvară şi un an plin de bucurii şi împliniri alături de cei dragi.
Primarul comunei Lăpugiu de Jos
IOSIF POGAN

Conducerea Direcţiei Generale pentru Agricultură şi Dezvoltarea Rurală Hunedoara urează doamnelor şi domnişoarelor o viaţă plină de bunăstare şi împlinirea tuturor proiectelor şi aspiraţiilor în viaţa personală şi activitatea profesională.
Director
ION SIMION

Conducerea S.C. Deva Gold SA urează doamnelor şi domnişoarelor cu ocazia zilei de 8 Martie multă fericire, noroc şi împliniri precum şi o primăvară plină de bucurii alături de cei dragi.
Director General
NICOLAE STANCA

De ziua de 8 Martie urez tuturor doamnelor şi domnişoarelor din oraşul Geoagiu multă sănătate, fericire şi o primăvară plină de bucurii şi împliniri alături de cei dragi.
Primar,
SIMION MARIŞ

Fie ca această primăvară şi sărbătoarea zilei de 8 martie, să vă aducă în suflet speranţă, iubire şi încredere în zilele care vor veni!
Un gingaş buchet de ghiocei pentru toate doamnele şi domnişoarele comunei Densuş.
Primar, SORIN ŞTEFONI

Cu prilejul zilei de 8 Martie, sărbătoarea tuturor femeilor, am deosebita onoare de a adresa doamnelor şi domnişoarelor din comuna Pui, cele mai alese gânduri şi urări de sănătate şi fericire alături de cei dragi.
Primarul comunei Pui,
VICTOR STOICA

Ghioceii şi ziua de 8 Martie să aducă primăvara în sufletele şi în casele tuturor doamnelor şi domnişoarelor din comuna Hărău.
Primar,
PETRU DĂLIE

Ziua de 8 Martie ne oferă plăcutul prilej de a adresa doamnelor şi domnişoarelor zile senine, pline de fericire şi multe realizări personale şi profesionale.
Primarul comunei Râu de Mori
NICULIŢĂ MANG